

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



SOFYA KURBAN

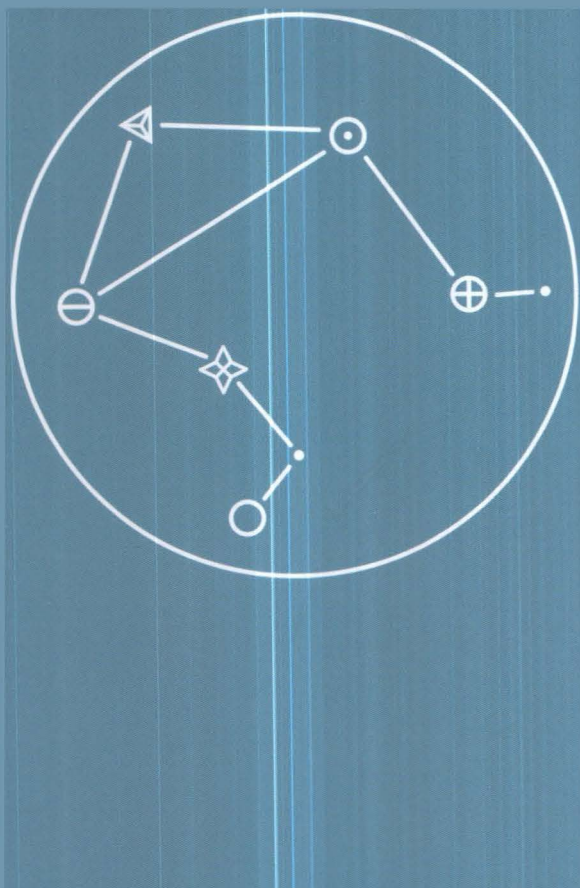
CEBİMDEKİ TAŞLAR



CEBİMDEKİ TAŞLAR

SOFYA KURBAN

ayizi  kitap



CEBİMDEKİ TAŞLAR

SOFYA KURBAN

Çin'in İli bölgesinde, Gulca şehrinde doğdum. 1980'de ailemle Türkiye'ye göç ettik. Hacettepe Üniversitesi İİBF Maliye Bölümü mezunuyum. 1996 yılından beri bir kamu kuruluşunda çalışmaktayım.

İlk yayımlanan öyküm, 2004 yılında Patika dergisinde yer alan "Hoşça Kal"dır. Daha sonraları öykülerim *Sözcükler*, *Lacivert*, *Özgür Pencere*, *Karşın*, *Kum*, *Dünden Bugünden Edebiyat* ve *Özgür Edebiyat* gibi dergilerde yayımlandı.

Mart 2012'de, *Göç* adlı 19 öyküden oluşmuş öykü kitabım Phoenix Yayınevi tarafından yayınlandı. Kitap, 17 Ekim Rus İhtilali ile yurtlarından ayrılan bir ailenin 80 yılını anlatmaktadır.



ayizi
kitap

Ayizi Yayınları 50
Edebiyat Dizisi 25. Kitap
Yayın Koordinatörü: İlknur Üstün

CEBİMDEKİ TAŞLAR

Sofya Kurban
1.Baskı, Aralık 2017, Ankara
ISBN: 978-605-2277-00-3
Yayıncı Sertifika No: 20762

Cebimdeki Taşlar'ı
Sofya Kurban yazdı,
Neslihan Cangöz yayına hazırladı,
kapak illüstrasyonunu Anita Klein yaptı,
tasarımı Tennur Baş yaptı.

www.anitaklein.com
Twitter: @anitakleinart
Instagram: anitakleinart

Baskı ve Cilt:
Sena Ofset
Sertifika No: 12064
Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi
B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11
Topkapı 34010 İstanbul
Tel: + 90 212 613 03 21

AYIZİ YAYINLARI

A: Atatürk Bulvarı No: 223/12 06680 Kavaklıdere/Ankara Türkiye
T: +90.312.467 16 18 F: +90.312.467 16 19
W: www.ayizi.com.tr E: bilgi@ayizi.com.tr



CEBİMDEKİ TAŞLAR

Sofya Kurban



İçindekiler

Kanedyenim	9
Eşyanın İsyanı	15
Gece	21
Tilkiler	29
Bakanlığa Bildirilen İsim	37
Sakatlık Varsayımı	47
45 Dakika	53
Diyagonal Köşegen	59
Topal Kediye Nasıl Yazdım?	67
Umuda Doğru	73
Bir Yolculuk Hikâyesi	89
Evden Ayrılırken	97
Suç	103
Cebimdeki Taşlar	107
Ay Gecesi	113

***Annem Gülbostan
ve Teyzem Zülfiye'ye...***

KANEDYENİM

Radyoyu açıyorum, Kulağıma *"In the white room with the black curtains"* sözleri çarpıyor. Cream söylüyor. İçim ısınveriyor, bildik bir his, bildik bir dünya. Şarkıya katılıp, *"near the station,"* diye devamını getiriyorum, hem de bağıra bağıra. Gözümse yolda, gri bir şahin sağ şeritten ortaya geçmeye çalışıyor. Biraz daha çabalaması gerekiyor...

"I'll wait"

"In this place"

"Where"

"The sun never shines;"

İstasyon yakınındaki siyah perdeli beyaz odanın içinde
Güneşin asla parlamadığı bu yerde bekleyeceğim

Tam da kendimi müziğe kaptırmışken DJ araya girip heyecanla, “Yarışmamız başlıyor,” diyor. Sonuna kadar açtığım sesi biraz kısıyorum. Yol hiç iç açıcı değil. Göz alabildiğine kımıldayan noktacıklar yanıp sönmeye başlamış.

DJ, “Hadi bakalım, en kullanışlı, birçok kullanım alanı olan bir eşyanızı anlatın, en fonksiyonlu eşyaya ödül var, 240... numaralı telefonda bize ulaşın, büyük ödülü kapın.” deyince, gayri ihtiyarı yan koltuktaki kanedyenime gözüm kayıyor. Kendisinin oldukça işlevsel olduğu söylenebilir. Neler yapmaz ki... Uzanamadığım eşyaları onunla alırım, ucuna bez geçirip yeri paspaslarım, elektrik düğmesini açıp kaparım, yatağımın altına düşen eşyaları çekerim, alışveriş torbalarımı tutma kısmına asarım, ağaç dalını onunla çekip meyve toplarım, tavan köşelerindeki örümcek ağlarını temizlerim, en önemlisi ancak onunla düzgünce yürüyebilirim. Üçüncü ayağım gibidir, beni dengeler. Yorulduğum zamanlar, bugünlerde sık sık oluyor, düşerim. Mili saniyeler içinde devreye girer, onun sayesinde bir yerimi kırmadan, fazla hasar almadan atlatırım bu sert düşüşleri.

Bir an bağlanıp bunları uzun uzun, espriler katıp, her bir işleve hikâye uydurup anlatmayı düşündüm, bu trafikte çantamdan cep telefonumu çıkarmaya, bluetoothu açmaya cesaret edemedim. Gri şahin zaten önüme geçmiş sol şeridi zorluyor. Benim emektar da bütün mütevazılığı ile bıraktığım yerde duruyor. Kırmızı rengi yer yer solmuş. Yıllardır bana eşlik ediyor. Birbirimize ısınmamız hiç kolay olmadı, başlangıçta her fırsatta saklanmaya çalıştı, görünmezlik iksirleri aradı, bir ara beni terk etmeye bile kalkıştı. Hele çocukluktan ergenliğe adım attığımda, onu bileğimde tutup uyum içinde caddeler boyunca ileri geri yürütmek, sağa

sola ritim içinde yaylandırmak, şimdikininki aksine neredeyse mümkün değildi. Aynalar karşısındaki çirkin tutumu, etekleri hor görmesi, tepesi atınca kendini yere bırakması, beni de peşinden sürüklemesi, utançtan ne yapacağımı bilemeyişi... Zorlu bir ilişkiydi bizimki.

DJ'in teklifi iyice ilginçleşiyor, çift kişilik yemeğin yanında bir de sinema bileti veriyor. Ben ve koltuk değneğim, çift kişi olur muyuz?

Bir kadın bağlanıp heyecanla kırmızı ceketini anlatıyor. Her kıyafetin üstüne olurmuş, ne zaman kendini paçoz hissetse onu giyermiş. O üstündeyken dünyanın en güzel kadını olurmuş. Hem de sıcacık tutarmış. Hele baharda, güneş üstüne vuruyorsa, ceketi çıkarır omzuna atarmış, işte o zaman bir mucize gerçekleşir, yıllar erir, gençliğine geri dönermiş. Daha neler... Anlatıyor da anlatıyor. DJ bile sıkıldı.

Yol çok uzadı.

Elimi uzatıp kanedyenime dokunuyorum. Yorulduğumda, oturacak yer bulamadığımda bana sandalye görevini yapan tutma kısmı iyice aşınmış. Yemek yaparken, ayakta beklerken, baktım sağlam ayağım ağrımaya başlıyor, çıkıveririm üstüne. Topal bir leylek olup dünyayı seyreylerim. Gayri ihtiyarı sağ elimin avuç içine bakıyorum, nasır içinde. Elim ne hale getirmiş! Avuçlarımı birbirine sürmemle birlikte yandan gelen korna sesiyle irkiliyorum, az kalsın önümdekine çarpıyordum. Bu arada yeni bir dinleyici saksafonunu anlatmaya başlıyor. Ruh ikiziymiş, onsuz bir yere gitmezmiş. Sözelimi yabancı bir şehirde, gece üstüne çökerse, çıkarır saksafonunu çalarmış. Aklıma, korkunç bir müzikle uyanan

bir otel dolusu insan geliyor. Mırıldanıyorum, deli mi ne diye. Anlatacağı bitmiyor, o bir mutluluk simgesiymiş. Bir saksafon ve mutlu bir insan. İmreniyorum. Gökyüzünde sürüklenen bulutların yansıısı ön cama düşüyor, çocukluğum beliriyor. Kanedyenimin biraz daha ilkel hali olan koltuk değneğimle, “Topal! Topala bakın.” diye arkamdan bağırان çocukların birkaçının dişini kırışım, bağırıp çağırان annele-
rin karşısında zaferle duruşum, öğretmenlerimin bitmeyen şikâyetleri, ağacın en tepesine çıkıp inemeyişlerim geliyor gözümün önüne, gülümsüyorum.

Doğru, o benim silahım aynı zamanda. Üniversite yıllarım boyunca, bütün dünyaya savaş açıp geceler boyu evin etrafındaki sokakları turladığımda, değneğimin bana verdiği güvenle yürüdüm. Bunu biliyorum, o zaman da biliyordum. Kimseden korkum olmadı. On sekizime gelmeden, koltuk değneğimle, diş kırmak yerine birinin baldırına vurup yere düşürme konusunda oldukça tecrübe sahibi olmuştum. Artık kimselere vurmuyorum, sadece başımı kaldırıp gözlerinin içine bakıyorum, seslerini bakışlarına taşımış olanların gölgesi benimkinden çok daha uzun, boyunlarını büküyorlar, bunu öğrenmem ne çok zaman aldı.

Trafik iyice sıkıştı. Milim bile ilerlemeden duruyorum. Sağlam bacağım yorulmaya başlıyor. El frenini çekip ayağımı frenden kaldırıncı şöyle bir rahatlayıp arkama yaslanıyorum. DJ, Eric Clapton’dan bir şeyler çalıyor. Parçadan emin olamadım, kulak verip dinlemeye çalışıyorum, *Woke Up This Morning* sözlerini yakalıyorum. Galiba *Walking Blues*. Ne çok dinlemiştim bu adamları. Onların müziğı, bitmeyecek olan isyanlarımı insanlık denizine taşımıştı. Orada var oluşla hemhal olup, dikenlerimin açtığı yaraları görmüş-

tüm. Yalnız değildim, bir tek ben değildim... Tabii bir de koltuk değneğim, o da yalnız değildi. Gerçi içimdeki küçük, köhne, çatısı bel vermiş döküntü eve her girişimde onu da yanıma alıyor muydum? Benimle birlikte o sonsuz karanlıkta sallanıyor muydu?

Doğduğumdan beri içimdeymiş gibi görünen evin tek eşyası olan koltuğa kurulur müzik dinlerdim. Hem de sene-lerce... Gerçek dünya ile aramdaki tek bağ, kasetin ileri geri alınmasıydı. Bazen bir parçayı defalarca dinlerdim, her seferinde, uzanamadığım düğmeye basmak için koltuk değneğimi kullanırdım. Aklımda en belirgin olarak kalan *The Dark Side of the Moon* albümü. Her taraf karanlıksa, elbette karanlık bir taraftan bahsedilemez fikri büyüleyiciydi. *"There's no dark side of the moon, matter of fact it's all dark"* bölümüne geçmek için kaç defa kanedyenime uzandım acaba? Sayısı var mı? Düşünüyorum da, o dönemlerde, tek bir ışık huzmesinin bile geçemediği siyah perdelerin arasında, müziğin büyümlü kanatlarına takılıp evrenin sonsuzluğunda, beni aydınlatacak, şu şöyle olduğu için bu böyle oldu diyen bir yanıtı aramıştım.

Zaman zaman içimi yoklarım, evin hâlâ yerli yerinde durduğunu görünce önce bildik bir yerde olmanın sevincini duyarım. Durup seyrederim. Siyah perdelerle çevrili bembeyaz evin penceresinden gençliğimin eğik yüzü görünür. Şöyle bir başını kaldırırsa...

Bazen bir cesaret gelir, eşiğine kadar gider, adım atacak gibi de olurum. Ama sımsıkı bir şey beni yakalar. O sonsuz evrende yeniden debelenmek, bir yerlerde unuttuğum gençliğimden geriye kalanları toparlamak, kabuk tutmaya

başlamış olan yaralara merhem sürmeye çalışmak... İşte o noktada, gerisin geri gerçekliğe dönerim.

Yeni bir dinleyici programa bağlanmış, ne olduğunu anlamadığım bir eşyasını anlatıyor. Radyoyu kapatıp önüme bakıyorum. Gri şahin beş altı araba önümde, sol şeritte, bir öne geçmeye çalışıyor.

Gençliğimden uçup gelen dizeleri mırıldanıyorum. *“In The White Room With The Black Curtains Near The Station.”*

EŞYANIN İSYANI

Işık kesilip içeriye girmesi engellendi. Sonra dışarıdan gelen baharın müjdecisi tatlı sesler için gerekli önlemler alındı. Yetmedi, denetim alanını genişletmek üzere çevresine bakındı. Gözü, içeriye sızmayı başaran ışıktan sessizce yararlanan çiçeğe ilişti. Arsız yaratık yapraklarını açmış ışığı emiyordu. Kaşlarını çattı İlhan Hanım, bütün heybeti ile kaçak ışını eliyle itti, çiçeğe yöneldi. Yöneldi de; ancak, şimdi bile nasıl olduğu anlaşılamayan bir şekilde, sol ayağındaki terliğin kalın topuğu, salona hâkim yüzyıllık Afgan halısının püsküllerine takıldı. Oysa evdeki diğer eşya ile birlikte halı da gözetim altındaydı. On iki sandalye, Abdülhamit dönemi masif masanın etrafında, hiyerarşik sıralarını bozmadan duruyordu. Hele on dokuzuncu yüzyıla ait vitrin, geçen haf-

ta çevresinde ve içinde yapılan kırklamadan dolayı az buçuk devinime maruz kalmışlığı sayılmazsa masa ile yaptığı otuz derecelik açıyı bozmadan bir asır daha durabilirdi. Evet, vitrin ile duvar arasındaki bir metrekaarelik alanda, küçük çocuğun gözyaşları ile verdiği üç saatlik mücadele sonucu meydana gelen mikropolanmadan evin arınması pek kolay olmamıştı.

Evet, İlhan Hanım kayan halıyla birlikte yer çekimine kapılıp gitmekte.

Birbirlerinden üç santimetre aralıklarla ayrılmış bordo renkli, kalın perdeler ışığı engelleme görevini bir anlığına unutup havalandılar, sonra yeniçeri eğitimlerini hatırlayıp eski yerlerine yerleştiler. Bir hafta önceki olaydan perdeler de nasiplerini almış, sürekli temizlenmekten dedikoduları kaçırmışlardı. Temizlikçi Zeynep'in büyük kızının üzerine kaynar su dökülünce, üç yaşındaki oğlu Yaşar'ı bu eve bırakıp gitmek zorunda kalmışlığı bugünkü vaka ile ilintili mi, onu tarihçilere bırakmakta yarar var. Biliyorsunuz biz isyanları çıkartır, sonra bunun değerlendirmesini tarihçilere bırakır, sorumluluğumuzu ömrümüzle kısıtlarız.

İlhan Hanım'ın yere düşmesine saliseler kaldı. Yer onu bekliyordu.

Dışarıdan gelebilecek bütün arsızlıklara karşı koyabilecek büyüklükte, bilmem hangi Osmanlı paşasına ait ceviz komodin şöyle bir silkindi. Münasebetsiz halının yaptıklarından hanımefendiyi korumak istedi ama o kadar uzun zamandır nöbetteydi ki, zamana saldığı kökler taşlaşmıştı, kımıldayamadı. Kırk beş derecelik açıyla kalakaldı. Ancak komodi-

nin üzerinde, gümüş işlemeli çerçevenin içindeki sevgili eski kocanın heybetli resmi, rahmetli hayattayken bir gün bile çıkıp güneşlenemediği geniş çimlik bahçeyi aştı, yola koyuldu. Kalabalık, bakışların yapışıp kaldığı, ucube bir vitrinde, haftalığı 50 TL'den işe başladığı söylendi. Ancak bu bir rivayet, gözümlle görmedim. Ben sadece bir vaka aktarıcısıyım. Rahmetli; bağırsakları hiçbir bakterinin yaşayamayacağı kadar temiz olduğundan, yiyecekleri sindiremeden bu dünyadan göçüp gitmişti. O zamanki doktorlar bu durumu anlamamıştı. Bu evi görselerdi belki bir iki kurtçuğu bağırsağa yerleştirirlerdi de adamcağız yaşardı. Olan oldu.

İşte İlhan Hanım yerde. Kafasında uçuşan yıldızlar odanın havasına dayanamayıp geldikleri Alfa sistemine hızlıca bir dönüş yaptılar. Şoku üzerinden atmaya başlayan İlhan Hanım, sırt üstü yattığı yerden; tavanda asılı kalan bir lekeye göz atacakken normal duruşunun ötesinde yamulan bacağını gördü. Çağrışım “KIRIK” kelimesini hafızalardan aldı, isyandaki rolü gelecekte tartışılacak olan parlatılmış parkenin önüne koydu.

“Bacağım kırıldı” diye düşündü, ağrı yoktu, sadece kımıldatamıyordu. Sol eliyle kalın perdeyi tuttu. Çekiştirmesiyle birlikte, saksıdaki çiçek, dışarıdan içeriye koşan ışık tanelerini kucakladı. Yapraklardaki tüm pigmentler, meleklerin çaldığı lir eşliğinde yoğun bir fotosenteze başladı. Karbon solunup, oksijen verildi. Bizim Osmanlı paşasının torununun torunu olan hanımefendi, kamaşan gözünü diğer eliyle kapatmaya çalışırken dengesini kaybetti. Tekrar yere serildi. Oksijenden canlanan eşyalar, özgürlüklerini ilan edip o köşeden bu köşeye kendilerini attı. Hele yüzyıl boyunca zincirlenmiş halı ne yapacağını şaşırdı, sarhoş oldu. Sonra

da geçmiş yeteneklerini hatırlayarak, pencereden çıkıp Arap çöllerine doğru uçu. Gören turistler anlattılar; yedi yıldızlı bir otelde, kadrolu uçan halı işinde çok başarılı olunca, kendi işini açmış. Sadece prenseslere hizmet veriyormuş. Gerçi dünyada fazla prenses kalmadığından şikâyet ediyormuş ama hâli vakti de yerindeymiş.

Olay düşünüldüğünde; halı, küçük çocuğun gözyaşları üzerine damlayınca, kendisini dokuyan ellerdeki merhameti hatırlamıştı. İlhan Hanım mecbur kaldığı için evine aldığı Yaşar'ı, "Etrafı kirletecek, düzeni bozacak." diyerek köşeden kımıldatmadığında, en çok Irak'tan gelen bakır ibrik itiraz etmişti buna. Çocuğun gözyaşları feryada dönünce, üç yüzyıllık Kütahya çinisi "Kucağına al, kucağına al," diyerek fısıldamıştı. İlhan Hanım bu zaman zarfında, Fransız yapımı oymalı sandalyede oturarak çocuğu zapt etmeye çalışmış, baktı olmayacak, büyük banyo sepetinin içine koymak zorunda kalmıştı. O günden beri sepetin akıbeti bilinmemektedir. İmha için gönderildiği dedikodusu temizlik fırtınasında kulaktan kulağa fısıldandı. İbriğin suskunluğu dikkat bile çekmemişti. Zaten konuşmazdı. Geldiğinden beri köşesinde, boynu bükük dururdu. Bazen perde açılıp kapandıkça bir ucu kabartmalı işlemelerin üzerinde gezinir, eski ustaların unutulmuş hikâyelerinin sıcaklığını hissedirdi. Her neyse.

Rus prensinin ölümüne neden olmaktan Lenin ödülüne layık görülen, ancak kendisinden beklenen iyi yoldaş davranışını göstermediğinden dolayı Gulag Takım Adalarına sürülmüş olan Taş Ayna, bu isyan anında sadece olayları izlemekle yetindi. Gerçi o, uzun zamandır seyirci halindeydi. Bütün diktatörlere ibreti âlem olsun diye yazmaya başladığı,

“Yoldaş Stalin’in Ölümünden Sonraki Yedi Saat” romanı, fazla bilgi yüklemesinden dolayı çökünce bütün dünyaya sırtını çevirmişti. O gün bugün...

Hanımefendi yavaş yavaş yerde sürünerek telefona doğru uzandı. Fransa’da yaşayan tek oğlunun doğum günlerinde gelmek yerine gönderdiği, hiç içilmemiş şaraplar, şampanyalar uzun zamandır içki dolabında tuttukları nöbetleri bırakarak kendilerini yere attılar. Halı ömründe ilk defa bu güzel tadı aldı, ondan sonra olanlar zaten biliniyor.

Dördüncü Murat zamanından kaldığı bilinen, üzerinde kınalı oğlan minyatürlerinin yer aldığı sandık, derin uykusundan bir an uyandı: “Bu ne gürültü,” manasında homurdandıktan sonra tekrar uykuya daldı. Çıplak oğlanlar uzuvlarını elleriyle kapatarak, annelerinin rahmine geri döndüler. Sandığın üzerinde genç bir kadının sayılamayacak kadar göz nurunun hapis kaldığı, beyazlığı bir hapishaneyi beş yıl boyunca aydınlatacağı kesin olan işlemeli örtü, hanımefendinin kızıl tırnaklarına takılınca yere düştü. Düştüğü yerden kanatlandı, pencereye yöneldi, sonra boynu bükük ibriği görünce onu da yanına alarak Acem illerine doğru nur saçarak uçtu. Hatırlar mısınız bilmem, bundan iki yıl önce...

Telefona uzanan eller duraksadı. Kimi arayacaktı? Hayırsız oğlu, Fransa’nın, hayır, belki de tüm Schengen ülkelerinin en pasaklısı diye tanınan karısından ayrılıp gelse bile ‘ki gelmez’ mesafe çok uzaktı. Ağrı anbean artmaya başladı. Yaz-kış ayağından çıkarmadığı külotlu çorabı, günlük talimatların aksine kaçmıştı. Aramak için erkek kardeşini düşündü, yo olmazdı. Karısını sandalyeleri doğru yerlerine koymadı diye kovduğundan beri onunla da görüşmüyordu. Ne yap-

malı? Süslemeli ahize diğ r eşyaların arasına karışmak i in can atıyordu.

Ağırlığını sağ kal asına kaydırarak rahatlamaya  alıştı. Zonklayan bacağına baktı. Artık nefes nefese kalmıştı. Elindeki ahize ağır gelmeye başladı. Bu kadar acı  ekmese her şeyi bırakıp uzanıverecekti, belki de yerinden hi  kalkmamak üzere... Sonra 222 ile başlayan numarayı kalan son gücüyle  evirip: “Oğlun evimi kirletti...” diye, bir haftadır kafasının etini yiyerek, evini temizlettiği Zeynep’i aramaya başladı.

GECE

Çocuk ağlamaya başlayınca memesini çıkarıp ağzına dayadı ama geç kalmıştı. “Sustur şu veledini!” diyen ses gelmişti bile. Döndü baktı. Kocas; üstü çıplak, altında don, yatak odasının yarı açık kapısında duruyordu. Gorki Parkı’ndan yansıyan cılız ışık altında; yüzünden sadece çukura kaçmış öfkeli gözleri seçilebiliyordu. Telaşla, tekrar memeyi vermeyi denedi ama çocuk bir türlü ağzına almıyordu, birkaç defa, siyah meme ucunu parmaklarının arasına alıp çocuğun ağzına sokuşturmaya çalıştı, nafile, feryat figan ağlamaya devam ediyordu. Göğsüne sımsıkı bastırdı oğlunu. Mırıltı halinde “Uyu, uyu da büyü...” diye, ninniye başladı. Oğlu sakinleşir gibi oldu, memeyi tekrar uzattı, bu sefer aldı. Ancak hıçkırıklar dalga boyu küçük bedeni sarsıyordu. Kapı “tak!” diye kapanmıştı bu arada.

Kızıyla büyük oğlunun uyuduğu odanın kapısına bakındı, kulak verip dinledi, ses seda çıkmayınca rahatladı. Sırtına minder verip oturuşunu değiştirdi. Salih kucağında uykuya dalmıştı bile. Ayak parmaklarını oynattı, ikisi de taş kesmişti. Duvardaki saat üç defa vurdu. Bu gece biter mi diye düşündü. Düşüncesine inat yatak odasından gacıır gucur sallanma sesi geldi gitti, geldi gitti... Gecenin sonu gözüküyordu.

Kendini zorlayarak, kanepeyi sarsmadan ayağa kalktı. Kalkmadan önce, bir Elham okuyup çocuğun yüzüne üfledi, sonra yatırdı. Ayağına sivri bir şey battı, içinden söylendi. Aldı, baktı, çocukların oyuncağıydı. Gözü doldu, hırsla sil-di. Dağılmış saçlarını toplayıp yemenisini düzeltti. Gerilmiş yüzünü avuçlarıyla sıvazladı. Saate baktı, hâlâ üçü gösteriyordu. Duvara asılı takvim yaprağındaki Kâbe'ye döndü ve "Ya Resul, senin yüzünün hürmetine..." diye duaya başladı, sonunu getiremedi. İçi sığmıyordu bedenine. Boğazındaki yumru anbean büyüdü, sonunda tıkanı. Yutkunmaya çalıştı, olmadı, nefes alamadı. Boğuluyorum dedi, boğulmak da kolay değilmiş. "Su!" Mutfaka yöneldi, dermanı yetmedi. Duvarlar üstüne geliyordu. Attı kendini dışarıya. Çok uzağa değil, kapı komşusu Marya'nın eşiğine gelip durdu. Tam çalacakken kapıyı, saati hatırlayıp gerisin geri içeriye girdi. Ve bu gecenin bitmeyeceğinden hepten emin oldu.

Sessiz adımlarla, eşya dolu salonda, kaderine söylene söylene dolanmaya başladı. Çevresindeki bütün varlıklar onunla birlikte, "Kaderin böylesine yazıklar olsun!" dediler. Gücü bitince sessizce pencere kenarına ilişti. Baktığı şehir, lapa lapa yağan karın altına gömülmekteydi. Parkın içindeki kilisenin kulesi belli belirsiz seçiliyordu. Alnını soğuk cama dayadı, sabah Marya ile konuşurum düşüncesi boğazındaki yılanı

biraz gevşetti. Yılan gevşeyince, kara bir öfke içine doğru sızmaya başladı. Anılar, olup biten, yaşam kavgası bileği taşı olmuş, öfkesini bileyiyor, inceltiyor, keskinleştiriyor... Sonu belirsiz bir yola giriyordu öfkenin pusulasında.

Üç yıl önce, ülkedeki ekonomik krizden sonra, ekmek derdine, aş derdine, ta Bayburt'tan kalkıp Almatı'ya gelmişlerdi. Kocasının inşaat işçiliği yapan kardeşi, "Ya abi, bu memlekette tuvalet kâğıdı yerine adeta zımpara kâğıdı kullanıyorlar..." deyince, varlarını yoklarını ortaya koyup peçete atölyesi kurmuşlardı. Atölye para basmaya başlayınca; kocası kapının önüne önce bir Mercedes çekmiş, biraz daha zaman geçince de içerideki kaltağı...

Ah o kaltak yok mu? Ah o kaltak, yuvasına göz diken kaltak... Bu serzeniş, bileği taşıının sert yüzünü yumuşak tarafına çevirdi, inceden inceye incelen öfkesi keskinleşmeye yüz tuttu. Hele bugün, kıcını saran kırmızı taytın üstüne memelerini taşıran pembe tişört ile alımlı alımlı oğlu Muhammet'in gözlerine bakıp, "Ben sizin Tanya ablanız," demesi yok mu? Salak oğlan, ayran budalası gibi beyaz memelerden gözünü ayıramamıştı da çimdik atmak zorunda kalmıştı. Karının kırmızı rujlu dudaklarını yaya yaya Türkçe konuşmasına ne demeli? Bu, ne zaman Türkçe öğrenmiş ki?!

Karıyı bilmesine biliyordu ama üç dört ay önce, kocası olacak adamlarla bu Tanya denilenin kumsalda çekilmiş fotoğraflarını bulunca deliye dönmüştü. Sorup soruşturmuş, meğerse geçen sene Antalya'ya gitmişler. Fotoğraflar orada çekilmiş. Bunu öğrenince Salih'i Marya'nın eline verdiği gibi atölyenin yolunu tutmuştu.

Tutmasına tutmuştı da, sonuç! Atölyeyi bastığı o gün, aşüftenin kafasını, o sarı saçlarından dolaya dolaya baskı makinesine sokmalıydı ama elinden kaçmıştı. Zaten dananın kuyruğu o gün kopmuştu. Akşam gözü kan çanağına dönmüş olarak eve gelen kocası:

“Sen ne halt ediyorsun! İstedigimi işe de alırım yatağıma da, senden mi izin alacağım kancık? Benden habersiz atölyeye adım atmayacaksın,” diye, evde büyük bir çingar koparmıştı. Sonra hırsını alamamış, “Peydahladığını alıp memlekete dönüyorsun. Oğlana da kıza da ben bakarım.” demiş, “Ha gitmedin, Tanya bu eve gelip yerleşecek, gerisini sen düşün...” diye de devamını getirmişti. İnanmamıştı yapacağına, aha işte netice. Sözünün eriymiş...

Bu karıyı ilk öğrendiğinde dünya başına yıkıldı sanmıştı. Derdini cemaattekilere, hocaya açmış ama kimse derdine derman olamamıştı. Dedikleri: “Kocandır, yuvana sahip çık. Erkeğin elinin kiridir... Gün gelir bıkar, Cenab-ı Hak isterse o gün gelir, o da olur, sen gönlünü ferah tut.” Ama Marya? Kapı komşusu. Dostluğun ve desteğin kimden, nereden geleceği hiç belli olmuyordu. Kim derdi ki, dilini bile doğru düzgün anlamadığı altmış yaşındaki kadınla can yoldaşı olacağını... Yüreğindeki acıyı, çaresizliğini, anneliğini, gül memelerinin sızlayışını, otuz yaşına basmadan kocasının yatağından sürülmüşlüğünü, horlanan kadınlığını anlamıştı. Anlaşmak için diller kısa gelince; bir gülümseme, küçük bir dokunma imdatlarına yetişmişti. Marya’nın yarım yamalak konuştuğu Kazakçaya, şimdilerde Türkçe sözler karışmaya başlamıştı. Salih’i “Koçum! Maşallah!” diye seviyordu.

Geldiklerinin ilk senesiydi, ufaklık daha dünyada değildi. Bir gece, kocası gene yoktu, kızının ateşi tavan yapınca, fer-yadına yetişen Marya, alkolik kocası Mişka'yı, elden düşme Moskoviç'in direksiyonuna geçirip hastaneye yetiştirmişti onları. O gün bu gün...

Salih'in doğumunda da Marya'nın parmağı vardı. Tan-ya hayatlarına girip kocası onu yatağından sürgün edince, yeni bir çocuk erkeğini eve bağlar, geri getirir umuduna ka-pılmıştı. Ancak kocası onu bir türlü koynuna almıyordu. Derdini Marya'ya açınca soluğu falcıda almışlardı. Falcının verdiği domuz yağına kocasının saç telini bağlayıp, cumar-tesini pazara bağlayan gecenin 12'sinde Hıristiyan mezar-lığına gömmek biraz zahmetli olmuştu ama sonunda Salih dünyaya gelmişti. "Ah kadersiz oğlum, ah!" diye, derin derin iç geçirdi. Kanepede uyuyan oğluna baktı. Kendine acıdı, nemlenen gözleri battı. Bacakları bedenini taşımaz olmuştu.

Pencere kenarından ayrılmadan önce alıcı gözle dışarıya tek-rar baktı. Yeni yıl henüz bitmiş, parıltılar, pırıltılar, süsler yavaş yavaş kaybolmaya, parktaki kardan yapılmış evlerin içine konulan ışıklar yanmaz olmuştu. Masal şehri yeniden o eski gri rengine dönmeye hazırlanıyordu. İn cinin top oy-nadığı, yerdeki karların savrulup durduğu Kamsamoliski'yi dik kesen yolda yürüyen iki siluet gözüne takıldı. Dikkatle baktı, erkek kadına yaslanmış, ikisi ağır aksak kar altında ilerliyordu. Derken, adam yalpaladı ve upuzun yere serildi. Kadın eğildi, var gücüyle çekiştirdi, olmadı, yere dizlendi, adamı resmen sırtlayıp yerden kaldırdı. Biraz daha gidince adam gene düştü, kadın onu tekrar kaldırdı. Birkaç adım daha attılar atmadılar, adam karların arasına yeniden düş-tü, kadın ne yapacağını bilmez, omuzları çökmüş bir halde

duraksadı, sonra sarhoş adama şöyle bir göz attı ve arkasına bile bakmadan yürümeye başladı. Bunun üzerine, adam zor bela doğruldu, sağa sola yalpalayarak, kayarak ama düşmeden kadını takip etmeye başladı. Bir süre sonra gözden kaybolup gittiler.

“Donup ölse kimsenin haberi olmaz. Bu soğukta bir iki saat kalması yeter de artar.” düşüncesi sezdirmeden aklına düştü. İçinde biriken kapkara bir hınçla, “Pis sarhoş, geber de kadının senden kurtulsun!” diye söylendi, perdeyi sertçe çekti bu arada. Birkaç kopçanın kırılma sesine yatak odasından gelen gıcırıltılar, bir kadının hafif gülüşü karıştı.

“Gitmeyeceğim, öldürsen de buraları bırakıp memlekete dönmeyeceğim! Yuvamı dağıtmayacağım! Bileziklerimin parasını yedirmeyeceğim. O atölyede gecemi gündüzüme katıp az mı çalıştım?” “Gitmem! Katil olurum da gitmem!” diye, içinden sessiz yeminler etti. Odadan bir inleme sesi geldi. Yumruklarını sıkmaktan parmakları acıdı. Artık bıçak bileğitaşının üstünden uçuyordu.

Saatın sesiyle irkildi. Dalmış olmalıydı. Bir an nerede olduğunu anlayamadı. İliştiği koltuğa baktı, neden burada oturduğunu anlayınca yerinden sıçradı. Oğlanı yokladı. Pencereye koştu, tan vaktiydi, güneş görünmese de karanlık seyrelmiş, kar hafiflemişti. Pencereyi açtı, hoyrat bir soğuk içeriye daldı, rahatlamak için soğuk havayı ciğerlerine çekti ama gördüğü rüyanın kuyruğu peşini bırakmıyordu.

Bayburt'taydı. On yedi yaşlarında, büyük oğlunu kucağına aldığı sene olmalıydı. Meydandaki kuruyemişçinin önünde durmuş, saat kulesine bakıyordu. Ne kule eski kuleydi ne

kendisi eski kendisiydi. Üstünde ehramı yoktu, üstelik başı açıktı. Kuledeki saatin yerine asılı duran çan ise sürekli çalıyordu. Küçük oğlu Salih, kulenin dibinde, kırmızı pantolonlu orospunun kucağındaydı.

İşte bu görüntü Ayşe'yi ensesinden kısıvrak yakalayıverdi. Rüya diyordu ama hayra yorulacak bir tarafı yoktu. “Çocuklarımı elimden alacak karı! Çocuklarım...” diye, evin içinde tekrar fır dönmeye başladı. Bu sefer ona eşlik eden çaresizlik değil öfkeydi. Arada bir yatak odasına kulak kabartıyordu ama sesler kesilmişti.

Gidemem, anamın tek göz evine sığınmam, çocuklarım! Yatağımı bu kariya veremem... Ya analık hakkım, o da mı yok? Hani cennet anaların ayakları altındaydı? Her şeye tam da, buna nasıl dayanacaktı. Evlenirken, “Gittiğin yerde taş ol, kocandır, dayanacaksın, döver de sever de seni...” demişlerdi, yuvasının hatırına hepsine dayanmıştı, Tanya'ya da katlanırdı ama kendi evinde, kendi yatağında, hele çocuklarını ona bırakmak, olacak iş değildi. İşte bunu hiç kimse ona anlatmamıştı. Marya'nın şaka yollu birkaç defa söylediği: “Bu karı kocandan ayrılmaz, kocan ölmeden bu kadın gitmez.” sözleri, belli belirsiz, hayalet misali aklına düşmeye başladı. Aklına düşenler; gerçeklikten öte, düşüncesi bile korkutucu, olmayacak olandı. Neticede kıvrıla kıvrıla, incecik patikalardan aşır gelen ayrıntılar bir fikre dönüşüyordu. Kocasının cansız yüzü gözünün önüne geldi. İrkildi. “Yazdıysa bozsun! Yazdıysa bozsun!!!” diye söylendi ama düşüncenin hazzı yüreğine dolandı.

Açık bıraktığı pencereden giren soğuk en sonunda Ayşe'yi titretti. Kapattı. “Tan vakti, gece bitiyor...” diye mırıldandı.

Sesi ile birlikte, Tanya'nın; sabah, onun mutfağında, onun tezgâhında bir şeyler hazırlayan, çocukları ile cıvıldaşan hali beliriverdi. İçi çekildi. Eliyle hızlıca görüntüyü iteledi. Kendinden korktu. "Allah'ım bana akıl fikir ver, şeytana uymayayım!" "Çocuklarımla babası..." Babası? Duraksadı, ama annesiz kalmayacaklar mı?

Kızıl ışıklar beyaz ağaçların, binalardan sarkan sarkıtların üzerindeydi. Tek bir canlı yoktu dışarıda. "Kediler bile donup ölmüştür, en az eksi 25," diye düşündü. Bu düşünce, Marya'nın teklifini tekrar aklına getirdi. "Bakma sen Mişka'nın haline, içmediği zaman o neler halleder, neler... Hele kocanı Medeu'ya* bir götürsün, yeter ki sen 'he' de..."

Almatı yakınlarındaki dağ, sayfiye yeri ve kayak merkezi olarak da kullanılıyor.

TİLKİLER

Konuşmak için ağzımı açtım ama kocaman bir yumru ses tellerimin üstünde oturuyordu. Aramıza koyduğu birkaç adımlık mesafeyi aşmak, doyasıya sarılmak, kokusunu derin derin içime çekmek, kocaman avuçlarını belimde hissetmek, tuzlu tenine dudaklarımı değdirmek, boynundan öpmek... Tam adım atacaktım ki, “Geldiğinden beri gözlerime bakmadı!” diyen iç sesim bana engel oldu. Kafamda dolanan kırk tilkiden Mor olanı ise, “Kaç gündür uykusuzsun, bu zayıflığın ondandır,” diye omzumu okşadı. Bütün isteklerim uçuşuverdi. Yerine, derin bir boşluk, tanımsız bir hüznün, bilmediğim bir yabancılık, can yakıcı bir soğukluk çöktü. Onunla misafircilik oynayamayacaktım. Söyleyecek bir sözüm yoktu.

Pencere kenarındaki deri koltuğa bedenini bırakmış, gazete sayfalarını çeviriyordu. Gözüm ayaklarına takıldı, yaz kış çıkarmadığı kalın botları, Afgan halımın üstünde öylece duruyordu. Öbek öbek ılık huzmeleri yerdeydi. Pencereden ise ağaçlar görünüyordu. Kayısı bembeyaz açmış, vişneyse pembeye çalan bir beyazlıktaydı. Geçen yaz, onun sayesinde, ilk defa her ikisinin meyvesinden tatmıştım. O zamana dek apartmanın bahçesindeki ağaçlardan bihaberdim. Senelerce erken çıkıp geç gelmişim eve. Bunları hatırlayınca yaşamıma renk veren, anlam katan adama baktım. Bütün dikkatini okuduğu şeye vermiş görünüyordu. Dayanamadım.

“Mutfaktayım!” diye, arkamı döndüm. Sesimin tonu, kafamın içinde fır dönen Sarı Tilki tarafından biraz titrek bulundu ve gerekli kınama yapıldı. Soldaki kapının koluna asılmadan önce, “Niye geldin, değişen bir şey mi var?” demek istedim ama bu soruları sormak onun işini kolaylaştırmak anlamına gelirdi. Tembelce gerinen Gri Tilki, “İşini kolaylaştırma!” diye tısladı. Bu tıslamaya burun deliklerim, tütün karışık kokusunu özlemle içime çekerek karşılık verdi.

“Neden buradasın?” sorusunu sormaktan korkuyorum, vereceği yanıttan yüzde yüz emindim. Yoksa... Yanılma olasılığım var mıydı? “Hayır, hayır, yanılma payın yok!” haykırışı Mavi Tilki’den geldi. Bugünlerde en çok bu tilkiye güveniyordum. Ne zaman kafam karışsa, ne zaman aldığım kararı sorgulamaya başlasam, en kesin yanıtlarıyla şüphelerimi yatıştırıyordu. Yanılma payım yoktu. Niye geldiyse geldi, kendisi anlatsın. Bunca zamandır ben konuşmuştum, ben anlaşılacak için çabalamıştım.

Çalışma odasına çevirdiğim mutfağımın huzuruna sığın-

dım. Parmaklarım dizüstü bilgisayarın tuşlarında. Bir dosya açtım, harfler birbirine dayandı, vazgeçtim. Çaydanlığı ateşe koydum. Ejderha desenli mavi kupam göz alıcıydı, onu seçtim. Salondan sesler gelmeye başladı. *Für Elize*. Melodiler her yanda... Omuzlarım düştü. Bir kuş şakıyordu, balkon kapısını açıp baktım. Ağaca tünemiş bir serçe çiçekler arasından göründü. Boynumu sağa sola oynattım. Derin bir nefes aldım.

Yok... Kasıldım. Mor Tilki, “Seni rahatlatmasına izin verme!” diye kulağıma fısıldamıştı. Gerçekten de bana neyin iyi geldiğini biliyordu.

Ayak sesleri; bir, iki... Elinde içki kadehi içeriye girdi. Tepki vermedim, sadece seyrettim, onun da benden bir şey bekler hali yoktu. Buzdolabından çıkardığı portakal suyunu camparinin üzerine ilave etti, kan kırmızı sıvı, yukarıdan aşağıya doğru pembeye dönmeye başladı. Uzayan sessizlikte buzluktan çıkardığı buz bardağa attı. Kadehi avucunun içinde bir iki çevirince buzlar şingırdadı, içki homojen bir renkte karar kıldı. Ne anlama geldiğini kestiremediğim, pek de gözlerine ulaşmayan bir gülümseme ile “Sen içmiyorsundur,” dedi. Bunu söylerken kaçamakça bedenimi süzüvermişti. Saçlarım diken diken oldu.

Yüzüme hâlâ bakmıyordu. Ellerimle karnımı sardım. “Hayır.” Buruk bir gülümseme ile de başımı salladım. Tezgâhta duran yeşil çayıma uzandım. Aldığım kocaman yudum boğazımı yaktı. Campariyi Paris’e gittiğimizde almıştık. Şişeyi birlikte açıp, yarısını birlikte içmiştik. Bu gerçekten üç ay önce miydi? Sevinç, coşku, heyecan... Ne çabuk kaygıya, hüzne evrildi. Konuşmadan anlaştığım insan, ne çabuk du-

vara dönuştü.

Elleri sigara ararcasına ceplerine gitti. Biraz oyalandı. Suçlarcasına söylendi: “Neden ortalığa yiyecek bir şeyler bırakmazsın ki, kuruyemiş falan olsa... Fare gelse küser gider.”

“Neredeyse kırk yaşına geliyorum, alışkanlıklar... Ama bak işte, ayakkabınla içeri girmene izin veriyorum.” Yeşil Tilki’nin buz gibi sesini ikimiz de beklemiyorduk. Başını kaldırdı, bakışlarımız karşılaştı. Gözleri pusluydu. Dudak kenarlarında ince çizgiler oluşmuş gibiydi, belki de vardı ben yeni fark ettim. Yüzü buruşuk bir kumaşı hatırlattı. Kollarımı birbirine kavuşturdum. Açık balkon kapısından ince bir yel esti, titredim. Ceketini çıkarıp omzuma koydu, ses etmedim. Sandalye çekti, oturdum. Kendisi de karşımdaki ne ilişti. Olağan bir sesle, “Tekrar düşünmeni rica etmiştim, kaç gündür sesin çıkmıyor. Tamam dersen, bugün halledelim,” dedi. Gene mi aynı şeyleri konuşacaktık? İncecik bir iğne omuriliğime gelip saplandı. Neden anlamıyordu?

Gözüm, parmağındaki yüzüğe takıldı, fark edince hemen elini geri çekti. “Gördün mü?” diye Mavi Tilki mırıldandı. Sarı Tilki makul bir sesle, “Neyin değişmesini bekliyordun ki?” dedi.

“Allah’ım bana yardım et! Tamam, yanımda olmasın ama en azından durumu kabullensin,” çağrısıyla gelen Boz Tilki’yi en keskin bıçağımla boğazladım. Sıçrayan kan sesime bulaştı.

“Üstüme daha fazla gelme, durum yeterince zor zaten.” Bunları söylerken sandalyeden fırlamıştım, omzumdaki ceket düştü. Eğilip yerden aldı, katlayıp sandalyenin arkasına astı.

Bu sakın hali beni delirtiyordu. Hele, haklı bir nokta bulmuşçasına üstüne basa basa söyledikleri. “Bak sen de zor olduğunu kabul ediyorsun, çocuk bakmak kolay mı? Hem işin ne olacak, çevre ne der? Geniş bir ailen var. Sonra, olmayacak bir şey için, bir inat uğruna ilişkimizi harcıyorsun. ‘Gökkuşağını birlikte yakaladık,’ demiyor muyduk? Yapma...”

Dayanılır gibi değildi, ben neredeydim, o nerede! “Rahatsız olma, bu ilişkiye senin evli olduğunu bilerek başladım, çocuklarını bırakamazsın, bunu biliyorum. Senden bir şey beklemiyorum!” Sesim neredeyse avaz avaz çıkıyordu. Kalbim ağzıma tıkanı, yutkunmaya çalıştım, ne mümkün, kum taneleri boğazımdaydı. Elimi göğsüme götürdüm. Su verdi, içtim. Biraz yatıştır gibi oldum, bir iki yutkunduktan sonra koruyabildiğim en sakın halimle,

“Anla, lütfen... Sen de beni anla, başka şansım olmayabilir, hiç beklemezken oluverdi, oldu bir kere, yok sayamam, hallederim, bugüne kadar kendi ayaklarım üstünde durdum, gerekirse ablamın yanına, Amerika’ya giderim, oralarda bu işler daha kolay. Bir şekilde olur, sadece sen vicdan azabı gibi karşımda durma. Yeter! Yapma...” dedim.

Ben konuşurken son sabrını kullanıyormuşçasına ayağa kalkıp bir iki dolandı. Sustuğumda pencerenin önüne gidip dikildi, boynunu öne arkaya oynattı, eli pantolon cebine girip çıktı, sonra olanca ağırlığı ile kendini sandalyeye bıraktı. Ben de oturdum. Avuçlarını sıkırmıştı.

Ne anlama geldiğini bilemediğim, uzak, didiklersem her yöne çekebileceğim bir bakış vardı gözünde. Alnı kırıkmış, esmer teni hepten kararmıştı. Tedirgin oldum. Zaten ağzım-

dan damlayan kanlara da bir anlam veremiyordum. Gözlerim şahdamarındaydı. Tak tak atıyordu. Dilimde yoğun bir pas tadı oluştu. İçim daraldı. Daha fazla dinlemeye takatim yoktu. Tüm inandırıcılığım, “Sen merak etme ben baş ederim, bu benim seçimim,” dedim. Gülümsedim de.

“İnanıyorum, ama içim rahat değil. Nasıl yapacaksın, çocuk büyütme kolay mı? Karım ve çocuklar öğrenirse... Hem de tek... Kadın başına...”

Hoppala! Bu kadın başına işi ne zaman ortaya çıktı, bugüne kadar kadın başına değil miydim? Şimdi ne değişti?

Bu adam, benim için mi yoksa kendi için mi kaygılanıyordu? İçinin rahat olmamasının nedenini ayırt etmeye çalıştım. Bu çabam, Beyaz Tilki ile Kara Tilki’yi amansız bir dövüşe sürükledi. Hırlamaları, tırnak seslerini duyuyor mu acaba? Yüzünü dikkatle inceliyorum, aptal bulduğu öğrencisine dersini mutlaka öğretmeye azmetmiş öğretmen ifadesi vardı. Gözleri kısılmış, sesine de ikna edici bir ton eklemişti.

“Anla beni,” diye tekrarlarlarken yüzündeki korkuyu yakaladım. “Dışında kalacağın bir olaydan neden korkuyorsun?” diyemedim. O ise;

“Daha üç ay dolmadı, fırsat var... Bu ilişkiye bir şans daha tanı, biraz daha zaman ver bana...” diye, defalarca gök semada tekrarladığı sözlerini sıralamaya başladı. Kaç defa daha bunları duymam gerekiyordu? Kaç defa daha!

Neden beni anlamıyordu? Ben çocuk istiyordum, o kadar.

Kara Tilki ses tellerinin olmadığını unutup, “Bu sene otuz dokuz olacaksın, hamile kalma imkânın bir daha olacak mı?” diye mırıldandı. Ağzı kana bulanmış Kızıl Tilki ise çığlık çığlığa, “Belki çocuk senden değildir ha, ne dersin? Bu kadar ısrar ediyorsam vardır bir bildiğim. Senin de dediğin gibi, kadın başıma nasıl yaparım? Haklısın, yapamam. EVET, bir başkası var. İlla bunu mu duymak istiyordun, al duydun işte! İtiraf ediyorum, başka bir adam var,” dedi.

Sessizlik mekâna sığmadı.

BAKANLIĞA BİLDİRİLEN İSİM

Telefon çaldı. Elleri bir an klavyenin üstünde hareketsiz kaldı. İki parmak yazmaktan kasılmışlardı, avuçlarını açıp kapadı. Gözlerini kısarak son yazdıklarını okudu. Ancak üçüncü çalışta açabildi. Ağzından çıkan, “Efendim.” sözünün son hecesi söndü. Ayağa kalktı. Ense kökündeki bir tutam saçı çekiştirdi. Bölük pörçük olarak, “Buradayım... Şey... Ne zaman, kim? Ne oldu ki?” diye sordu. Odadaki diğer üç kişi pür dikkat kesilmişti.

Yakın gözlüğünü başına kaldırıp karşı duvardaki saate baktı. Tam seçemedi, öne eğildi, dirsekleri ile masaya dayandı, yok, gene göremedi. Bu arada da, “Buradayım, sizi dinliyorum, bakıyorum, farkındayım, müdürümsünüz...” diye kesik ke-

sik cevaplar veriyor hem de kâğıt yığınları arasından uzak gözlüğünü bulmaya çalışıyordu. Yan taraftan gelen, “11.20 Fatma Abla!” yanıtı imdadına yetişti. Karşıda oturan Genç Kadınla göz göze gelince, hızlıca kaçırdığı bakışlarını boşluklardan aşırıp masanın üstüne getirdi. Uzak gözlüğü ekranın altındaydı, uzandı, aldı. Ve olabildiğince kesin bir sesle:

“Nerede olduğumu bilmiyorum!” dedi. Bunu bir iki defa tekrarladı. Söylediği yeterli gelmedi. “Aradığınız o saatte, yani tam on birde, tam olarak nerede olduğumu bilmiyorum. Sanırım...” diye yeni bir cümleye başladı ama sonunu getiremedi. Durdu. Saat 11.21 olmuştu. Gözü takıldı. Hayatının zor dönemleri şöyle bir gelip gitti. ODTÜ’deki öğrencilik yılları, sınav kaygısı, kimya laboratuvarındaki sabahlamaları, iş hayatı, dökümhanedeki bekleyiş, Genel Müdürün önünde yaptığı sunumlar, otuz yıl... Hepsi Müdürün, “Neredesiniz? Ne yapıyordunuz?” sözlerinin yanında önemini yitirdi. Bundan daha zoru olmaz herhalde diye düşündü. İçinde bir şey oynadı. Ortanca parmağıyla alnının ortasını ovdu, çatık kaşları hepten birbirine yaklaştı. Masaya biraz daha abandı. Tahtadan aldığı güçle üstüne basa basa:

“Sigara içmek için yangın merdivenine çıkmış olabilirim, tuvalete gitmiş olabilirim, çay ocağına da gitmiş olabilirim, yani buralardaydım, ancak dakikası dakikasına hatırlayamıyorum. İstiyorsanız araştırın,” dedi, kendinden beklenmeyen bir sertlikle. Konuşurken çekiştirip durduğu kısa saçları elektriklendi, belindeki kalın kemer düzeltme çabalarına inat arkaya doğru kaydı.

Odadakiler önlerindeki işi yapıyor görünüyordu. Kimseden çıt çıkmadı. Herkes anlamıştı anlayacağını. Fatma Hanım

tecrübeliydi; mevzuata, standartlara hâkimdi, işini de onlara göre yapardı ama bilgisayarla olan mesafeli ilişkisi dairede nam salmıştı. Geçen hafta, onca emek verip hazırladığı kallavi İSG Eylem Planını sıkıştırıp eposta olarak göndermeyince konu uzamıştı da uzamıştı. Peki, bu seferki mesele neydi? Soru buydu işte! Ne bir sayfa çevrildi, ne de klavyenin tuşuna basıldı. Bütün olası hareketler konuşmanın seyrine takılıp kalmıştı. Bir yudum çay bile içilmedi.

Atatürk resmi, Mart'ın 22'sini gösteren takvim, beşe yaklaşan yelkovan, panodaki notlar, Dünya haritası, duvarın üzerinde hareketlendi, biri diğerinin üstüne bindi. Fatma Hanım, zihninde beliren upuzun kumsala sol ayağını değdirdi, sıcacıktı. Bileğine kadar serin sular yükseldi. Ahizeden gelen, “Neredeydiniz? Ne yapıyorsunuz, Neden sizi...” sesleri usulca geriye doğru çekildi. Derin derin nefesler aldı, uzaklaşan sesleri yakaladı. Kaşınan omzunu bir iki oynattı. Kendinden biraz daha emin bir sesle söze başladı:

“Müdürüm olduğunuzu biliyorum, demin de söyledim, sürekli de hatırlatırsınız, saygısızlık yapmıyorum. Ben vermedim...” Duraksadı. Ardından canhıraş, “Ve o saatte nerede olduğumu gerçekten bilemiyorum. Ne diyeyim, bilmiyorum işte, koridorda da olabilirim...” diye tekrar başladı, sonu gelmedi, sustu. Başını sallayıp karşı tarafı dinledikçe dinledi. Birkaç şey daha eklemek için araya girmeye çalıştı ama tam bir cümle kurma imkânını bir türlü yakalayamadı. Sadece ara ara:

“Tabii biliyorum.”

“Tabii ki...”

“Bakanlığa ismimi kim verdi bilmiyorum,”

“Ben verdirmedim.”

“Ben demedim...”

“Bilmiyorum, tabii...” diyebildi. Yeterince beklediğine kanaat getirince de, bir duraklama anından yararlanıp, “Yanınıza geleyim... Bakayım, neymiş?” diye yerinden kalktı, masa ile dolap aradaki boşluğa doğru telaşla yöneldi, olmadı, geriledi. “Peki... Gelmeyeyim!” sözleriyle ahizeyi yerine koydu. Göğsünü öne çıkarıp dikleştirdi, omuzlarını ileri geri birkaç defa oynattı, yetmedi, boynunu sağa sola çevirdi. Bu da rahatlatmadı onu. Yavaşça duvar ile masa arasına sıkışmış sandalyeye ilişti. İnceden inceye başlayan kaşıntı sırtına inmişti. Sol elini kürek kemiğine doğru uzattı ama bir türlü yetişemedi. Kaşıntı anbean çoğalıyordu. Dayanılacak gibi değildi. Kalktı, yanındaki dosya dolabının köşesine, özellikle kaşınan bölgeye ağırlığını vererek yaslandı. Yaslanmasıyla birlikte, dolabın üstüne yan yana dizilmiş mavi klasörler dinamo etkisiyle kaymaya başladı. Öbür masada oturan Göbekli Bey ayağa fırladı. Tutmaya çalıştı, nafile, dosyalar zincirden boşalmışçasına aşağı doğru düşmeye devam ediyordu. Göbekli Bey’in havadaki eline çarpan bir tanesi ivme kazanarak evrakların arasındaki koca bir bardak çayı devirdi.

Fatma Hanım, bedenini yasladığı dolaptan ayırdı, iki elini dizine dayayarak yere çömeldi. Şaşkınca dağılmış kâğıtlara, yerdeki dosyalara bakakaldı. Ve, “Hep söyleriz, dolap üstüne dosya koymak ofislerdeki en büyük risktir. İSG açısından...” diye, sanki bir öğrenciye ders verircesine tane tane söylendi. Gözleri ise, karşı masadan “Fatma Abla, ne diyorsun, ne İSG’si! Sen iyi misin?” diye fırlayan mesai arkadaşına camısı bir saydamlıkla baktı. Gerçi; masadan fırlayan Genç Kadın, ona ulaşmadan, köşedeki komodine dizini çarpıp yarı yolda kalmıştı.

Kapının girişindeki masada oturan, KPSS'deki Testleri Başarı ile Geçip İşe Başlayan Genç, sakince yerinden kalktı. "Ya Abla, senin müdürle olan muhabbetin sayesinde hepimiz telef olup gideceğiz bir gün," diye espri yaptı. Ama ne canhıraş eline geçirdiği kâğıt mendille masadaki çayı silmeye çalışan Göbekli Bey, ne yere oturmuş bacağına ovuşturan Genç Kadın, ne de "Kim bildirmiş ismimi bakanlığa, bakanlık benim ismimi nereden bilsin, ben sadece yazıyı yazdım," diye dizine vuran Fatma Hanım bir tepki verdi.

Genç, hangisine öncelikli olarak yardım etmesi gerektiğini düşünürcesine bir an üçünü süzdü. Sonra kararını verip bacağına ovuşturanı yerden kaldırıp masasına götürdü. Bir yandan da, "Artık bünyeniz alışmış olmalı, bakın, ben altı ayda öğrendim, konu Fatma Abla ile müdür olunca paniğe gerek yok..." diye öğüt veriyordu.

Tak, kapı açıldı. Gerçi kapının açılmasıyla tıklatılması aynı ana denk gelmişti ya. Herkes şöyle bir zıpladı. Sarı saçları fönlü, kambur duruşlu, başı kalkık, dimdik öne bakan, kahverengi etek üzerine krem rengi ceket giymiş gençten bir hanım, elinde dosya eşikte belirdi. "Fatma Hanım, Üst Kurul Toplantısı için bakanlığın, müdür olarak ben varken, neden elemanımı öncelikli olarak aradığını, adınızın oraya nasıl ulaştırıldığını konuşmak için başkanın odasına gidiyorum, haberiniz olsun," diye kimseye selam vermeden içeriye girdi. Bir iki küçük adım attı, bakındı. İlk Fatma Hanım'ı masasında göremedi. Hışımla, "Fatma Hanım!" diye lafa başladı, sonu gelmedi, ağzı açık kalmıştı. Gözü yerdeki dosyalara takılınca başını yavaşça eğdi, ortalığa göz attı, şöyle bir kendi etrafında dönerek:

“Ben size kaç defa söyledim, dosyaları dolap üstüne koymayın, tehlikeli, Ofislerde Uyulması Gerekenler Yönetmeliği’nin fotokopisini bile çekip elinize verdim. Umursanmayınca umursanmıyor işte...” diye, elindeki imza kartonunu sımsıkı göğsüne bastırarak heyecanla söyleve başladı. Genç, Müdire Hanımın sözünü yarıda keserek, “Müdürüm yaa...” dedi, “Yeterince dolap vardı da biz mi koymadık, gözünü seveyim.”

Müdür, “Ne demek bu? Denediniz mi? İstediniz mi?” demeye kalmadan, Genç, “Sen hiç merak etme Müdürüm, ben kolaçan ettim, İnşaat Dairesine yeni birkaç dolap gelmiş, istersen akşam Abimle mesaiye kalırız, sen de mesai formunu imzalarsın artık. İkimiz çaktırmadan, beşinci kattan sırtlayıp indiririz, ne dersin?” diye atıldı. Bir yandan Göbekli Bey’in omzuna kolunu atmıştı.

Müdire Hanım söylenenlerin gerçeklik payını tartarcasına bir iki kafa salladıktan sonra, masadaki kâğıtları karıştıran Fatma Hanım’a dönerek, “Kimse bu kurumda hiyerarşiyi atlamayacak, her işin bir adabı vardır canım, ben varken başkanlık neden sizi arıyor? Bunu araştırıp bulacağım...” diye kapıyı çekip çıktı. Kapı direndi, bir iki sallandı, ardından yerine oturdu.

Sessizlik, oda derin bir nefes aldı. Çiçekler de, eşyalar da.

Anlık dinginlikten yararlanan Genç Kadın gözünü kıstı, eliyle çenesini ovaladı, zorlanarak yerinden kalktı, Fatma Hanım’ın yanına gidip, “Abla, sen yazdığın şu yazının kopyasını bana bir versene.” dedi.

Bilgisayar ekranındaki yemyeşil çayırda mausun ucunu gezdiren Fatma Hanım, parmağını şelalenin ucundaki çiçeğe dokundurdu. Yaprığın üstündeki su damlasını aldı, yanığına kondurdu. Başında bekleyen Genç Kadın sabırsızca, “Abla!” deyince, birden yerinden kalkıp soru yağmuruna tuttu onu:

“Ne oldu ki? Valla ben kendimle ilgili bir şey yazmadım da, ismimi de bildirmedim... Başmühendisliğimden gayet memnunum, sanmasın ki onun yerine oynuyorum, kimse-nin yerinde gözüm yok! Ne o, bir şey mi öğrendin? Kim vermiş? Ne olmuş?”

“Ablaaa, versene şu yazıyı!”

Oda sakinleri pür dikkat kesildi. Genç, Fatma Hanım’ın verdiği yazıyı dikkatle inceleyen Genç Kadın’ın arkasına geçti, kâğıda göz atınca kıs kıs güldü. “Aman Abla, ismin dipteki bilgi kısmında yazıyor ya,” diye yerine geçti. Göbekli Bey de yazıyı okuyunca, olanı anlamışçasına baş salladı, o da yerine geçip evrakına gömüldü.

Fatma Hanım üçünün yüzünü yokladı, bir açıklama bekledi, gelmeyince, “Ben bildirmedim, yazmadım, ötesini bilmem” diye yerine gidip oturdu, konuya ilgisini kaybetmiş gibiydi.

Genç Kadın gülümseyerek yerine geçti. İyice yayıldı çalışma koltuğuna. Rahatlamış bir ses tonuyla, “Abla sen bir şey yapmadın, anlatacağım ama bu olay Müdür’e nasıl, ne zaman, neden gitmiş, bir anlatsana, onu merak ettim,” diye sordu.

“Ne olacak... Bakanlıktan birileri, hangi daireden olduklarını bilmiyorum, on bir civarında, sekreteryayı aramış, benimle görüşmek istemiş, niye beni aramışlarsa? İsmimi nereden öğrenmişlerse? Ben yerimde olmayınca, Müdür’e bağlamışlar,” dedi. Susup bir tepkinin gelmesini bekledi, sadece Genç, bir bardak su getirip önüne koydu.

Bir yudum su içti, ardından, “Ondan sonra olanları biliyorsunuz” diye ekleme ihtiyacı duydu.

Göbekli Bey dayanamadı, “Ya, ne diye lafı uzatıp geveliyorsunuz! Fatma Hanım, biliyorsunuz kurum üç dört aydır Elektronik Doküman Yönetim Sistemine geçti. Yazılarımızı EDYS’de yazıyoruz. Siz de öyle. Yazıyı kim yazmışsa, sistem otomatikman evrakı oluşturanın ismini bilgi kısmına ekliyor. Konu için daha detaylı bilgiye ihtiyaç duyulursa, yazana kolayca ulaşmak için yapılan bir uygulama...” diye açıklamaya başlamıştı ki, Fatma Hanım bir hışım, “Bütün mesele bu muymuş, gidip şu Müdürü yakalayayım! İnsanın üstüne gelmek neymiş iki laf edeyim.” diye ayağa fırladı ama kapıya ulaşmadan Genç tarafından durduruldu.

“Abla, Allah sana akıl fikir versin, hiç strateji diye bir şey duymadın mı? Öfkeyle kalkan zararlar oturur.”

Fatma Hanım da, diğer ikisi de dönüp Genç’e baktı.

“Bugün günlerden ne?” diye sordu Genç, koltuğunu iyice geriye kaydırarak. Bir iki de sallandı.

“Cuma!”

“Eeeeeeee, Başkan nereye gider?” diye, kurumlanarak tekrar sordu.

“Cumaya”

“Saat kaç?”

“12’ye geliyor.”

Genç kıs kıs gülerek sordu: “Peki, bu saatte Başkan bu kadını kabul eder mi?” Ardından kravatına çekidüzen verdi ve ağırdan ağıra, “Kafanızı çalıştırın arkadaşlar. Başkan, Müdüre zaman ayıramaz ki, arkadaşları gelecek, birlikte abdest alacaklar, falan da, falan. İş öğleden sonraya kaldı demektir bu. O saate kadar bizim Müdür iyice gaza gelir. O hışımla Başkana gidecek, şişirerek anlatacak, Başkan seni çağıracak. Ey Abla, sen de durumu gerektiği gibi anlatırsın, böylece Müdüre bir gol atmış olacaksın. Eh bana müsaade,” diye koltuğundan kalktı, ceketini çıkardı, kol yenlerini katlayarak kapıya yönelmişken...

Fatma Hanım, “Stratejiymiş, golmüş!” diye, yarısı dolu su bardağı eline aldığı gibi kapıya fırlattı.

SAKATLIK VARSAYIMI

Telefondaki ses, “Şu topal arkadaşın var ya, o arıyor,” deyince irkildim. Telefonu kapatacak gibi oldum ama Mehmet’in sesi ahizeden yankılanmıştı.

“Alo, Sevil... Sen misin?”

Yutkundum, ne diyeceğimi bilemedim. Söylenenleri duymazlıktan gelemesdim ya!

“Benden başka topal arkadaşın yoksa benim,” diye, işi şakaya vurdum. Ne bileyim, onu da zor duruma sokmak olmazdı ki...

Duraksadı. İçimden yalvardım, ne olur teselli etmeye kalkışma, ne olur genel geçer lafları sıralama.

Ortalama bir cevap verdi: “Onun densizliğine bakma, iyidir hoştur da... Koca çenesiyle beyni arasında ilişki bazen kesiliveriyor...” Arkadan faks, telefon, klavye sesleri geliyordu. Birisi de, galiba diğer avukat, kadına çıkışmakla meşguldü.

Aramıza sessizlik girdi. Hiç sevmem sessizlikleri. Bu arada içimde uyuyan kızıl başlı karayılan uyanıverdi. Çöreklandığı yerden olanca heybetiyle doğrulup tısladı. Sarışın avukatın kafasında; benim için kumral saçlı, orta boylu, yeşil gözlü veya Sevil Hanım gibi görüntüler yerine total görüntüsü oluşmuşsa, bu sözün ara sıra ağzından kaçması da normal...

Tabii ki bunları Mehmet’e söylemedim. Bu sakatlık meselesinin ikinci kanunu olan umursamazlığı devreye soktum. “Boş ver, oluyor böyle şeyler, torba değil ki ağzını büzesin, canını sıkma. Ha ha ha...” diye konuyu geçiştirdim, o da razı oldu. Ama alındım. Keşke başka bir şeyler daha söylese, numaraları çevirirkenki ruh halimi yakalasam, boğazımdaki bu kekremsi tat kayboldsa, kuyruğuyla yüreğime “Pat! Pat!” vuran şu yılan uyusa, yok olabilse... Uyumuyor. Yok da olmuyor...

Gerçi, Mehmet’in söyleyeceği herhangi bir söz işe yarar mıydı? “Topalsın ama güzelsin,” dese, güzel miyim? “Topalsın ama benim için önemi yok, inan ki seni beğeniyorum...” dese, şu an kendimi hiç beğenmiyorum ki... Oysa birkaç saat önce, son görüştüğümüzde konuştuğumuz oyun için iki bilet aldığımda öyle miydim? Vallahi kendimi güzel hissediyordum... Güya bu gece onu tiyatroya davet edecektim.

“Bu halinle de hoşuma gidiyorsun,” dese, Gözümün içine baksa, orada onun için özel olduğumu görsem. Hayatında bana yer açar mı?

Biliyorum, o da biliyor, bu veya buna benzer sözlerin hiç işe yaramadığını. Hepsini tersinden anlardım. Zaten böyle sözler telefonda söylenmez ki. Yüz yüze de söylenmez, sadece hissettirilir. Keşke şöyle dese: “Atla gel, çay içelim...” veya “Mülkiyeliler’de buluşalım, bir bira ısmarlayayım.” İşte bunlar işe yarayabilirdi.

Gözüm cihazlı ayağımda. Sağlam ayağımın yanında hepten çirkin, hepten eğreti görünüyordu, dün de bu böyle miydi, ya da yarım saat önce? Daha önce niye fark etmedim? Bütün gün bu halde etekle nasıl dolaştım? Midem kalktı. Hay Allah, gene mi? Çocukken, mahalleli veletler, “Topal, topal, şu topala bak...” diye çevremde bağırmaya başlayınca, elime kaptığım taşı onlara atmak için var gücümle çabalıyordum, netice genellikle koltuk değneklerimle kendimi yerde bulmam olurdu ya. İşte öyle zamanlarda, kızıl başlı yılanın kızıl gözleri pırıl pırıl parlar, kuyruğu bir pervane gibi döner, midem alt üst olur, nefes alamazdım. İşte o gözler, gene gelmişlerdi.

“İyi misin Sevil?” diye soruyor Mehmet, sesinde bir tırma lama vardı ama ne? Beni merak mı ediyordu yoksa acıyor muydu? Galiba halime üzüldü.

“İyiyim, iyiyim.” dedim. Lafa nasıl devam etmeli? Kesinlikle onu tiyatroya davet edemem, şimdi bu durumda, gelemeyecekse, gelemem diyemezdi ki. Benim için fedakârlık yapıp, “Hayır” diyemeyebilirdi. Ne demeli, ne demeli...

“Sevil...”

“Buradayım, burada...” dedim. “Hal hatır da sormadık değil mi, senin sekreter maşallah rüzgâr gibi. Cepten ulaşamadım da!” sesime biraz canlılık ve neşe katmıştım. Kızıl gözlü tehlikeli şekilde tısladı, gönül ipimi uzatıp başını okşadı. Ve ona, defalarca sorduğum soruyu tekrar sordum: Kuyruğun nerede bitiyor, gövden nerede başlıyor veya gövden nerede bitiyor, kuyruğun nerede başlıyor? Sorumla birlikte simsiyah kuyruğunu bir iki defa gönlümün kıyısında dolandırdı, ardından her zamanki cevabını verdi. Beni böyle varsayımlarla açıklayamazsın, ben bir bütünüm.

Evet, o bir bütündü, oysa zihnim parçalara ayrılmıştı. Zihnimin sol parçası, Mehmet’in: “İyiym ya! Ne iyi ettin de aradın, kaç zamandır görüşmedik. Sesini duymak...” dediğini duyuyordu. Gene beynimin sol yanı, sessizlik olmasın diye: “Ya öyle oldu, bir fırsat çıkmadı ki görüşelim.” cevabını verdi.

Mehmet konuşmaya devam ediyordu: “İş güç işte, işler bugünlerde biraz yoğun da, duruşmadaydım, duymamışım. Sen neler yapıyorsun?”

“Bildiğin gibi, bende de iş güç, koşturmaca, ne olsun?” duraksadım. Oysa hayatım sadece işimden ibaret değildi ki... Son iki haftada oyun yazarının birkaç kitabını okumuş, dönemle ilgili kendimce düşünceler geliştirmiştim. Oyun sonrası bunları Mehmet’e uzun uzun anlatmayı, kafamdakileri onunla tartışmayı planlıyordum. Derin bir nefes alıp devam ettim: “Ya Mehmet, aslında seni ince bir mesele için aradım, deminden beri aklımdan onu geçiriyorum da.”

“Neymiş bakalım, şu ince mesele?” sesine biraz neşe ve merak bulaşmıştı. Gölümsemesi bana kadar ulaştı.

Durumu kurtarmıştım. “Bizim birimdeki mimar var ya...”
“Mimar?” duraksadı.

“Bir geldiğinde tanıştırmıştım, kocasıyla problemleri var da, boşanacak gibiler, seninle bir görüşse, belki yardımın dokunur diye düşündüm.”

“Tabii, tabii... Numaramı ver. Bakarız.” sesi yeniden ciddileşmişti.

Önümde duran bilete tıslayan kızıl gözlüyle baş başa kalmıştık. Ve defalarca sorduğum soruyu tekrar sordum: Sakatlık nerede başlar, söz nerede biter veya söz nerede başlar... O her zamanki yanıtını verdi: Sakatlığı böyle varsayımlarla açıklayamazsın, o bir bütündür.

45 DAKİKA

Yattığım yerden o anı geri çağırıyorum, gri bir alan gözümün önüne geliyor. Merdivenleri çıktıktan sonrasıydı bu. Koridora yöneldiğim zaman, “Bir adım atıldı ve ışık geride kaldı,” düşüncesi aklıma düşmüştü. Hatırlıyorum, gerçi bu düşünceden öte bir histi. Keskin bir hat vardı. Şimdi, şu anda, böyle yatarken, o çizgiyi daha net görebiliyorum. Loşluk ondan sonra başlamıştı. Işığı aşıp da Ultrason-Tomografi yazan gri bölgeye adımımı atmamla birlikte, soluğumu ensemden hissettiğim endişe benden bağımsızmış gibi vücut bulmuştu. Peşim sıra yürüyor, kendi dilini oluşturup vesveseler yaratıyordu. Kulak tıkamak çok zordu. Tabii bir de sessizlik vardı. İnsanların davranışları değişmişti. Adımlar daha yavaştı, seslerse daha düşük.

“Sabit durman gerekiyor, kımıldamamalısn.”

Bunu başarabilmek için aklımı meşgul etmeliyim, farkındayım. Bulunduğum mekândan, beni çıldırtan seslerden soyutlanmaya, zihnimin oluşturduğu merdiven başındaki silüetime odaklanmaya çalışıyorum. Binaya girişim, basamakları teker teker tırmanışım, her biri kareler halinde gözümün önüne geliyor. Tabii, o zaman henüz Tanrı’yla pazarlığa tutuşmamıştım.

Tanrı’yla pazarlığa tutuşmak mı? Uzun yıllardır bunu yapmıyor muyum? Her yıl pazarlık yapıp bu odaya girmiyor muyum?

Bu neydi böyle! Yıllara sâri sürdükçe süren, hep bir adım önde olmaya çalışmak... Yoruldum.

“Viiiii” Birden başlayan ses; görüntüleri, düşünceleri kesip atıyor. “Nefes al! Nefes Al...” Sıkışıp kaldığım daracık yerden fırlayacak gibi oluyorum.

“Hayır! Paniğini yen!” Zihnimde oluşan bir görüntüye tutunuyorum.

Taksiyle gelmiştim buraya, yağmur çiseliyordu. Serince bir gündü, montum üstümdeydi, insanlar vardı çevrede, koşturan, konuşan... Bir an aralarına karışmıştım. Önce ne yöne gideceğimi bilememiş, tabelalara bakıp merdivenlere yönelmiştim. Basamakları ağır ağır çıktıktan sonra tekrar duraksamıştım. Gideceğim yön sağ taraftaydı. Koridora girdiğimde insanlar, eşyalar, duvarlar, mekân biraz daha kararmıştı. Bunun böyle olduğunu o an anlamamıştım,

şimdiyse, keskin bir çizginin varlığını duyumsuyorum. Şu anda bulunduğum odaya adım attığımda ise, geçen yıl geride bıraktığım korku beni karşılamıştı. Sırtındaki peleriniyle, elinde tuttuğu orağıyla yerli yerinde duruyordu. Ensemde nefesini hissettiğim endişe onu görünce vesveselerini cılgınlığa çevirmişti.

Bir kıymık gibi araya giren, “Bu süreçle nasıl başa çıkacağım, ya oysa, ya kötü huyluysa, yalnızım, oğlum hayata daha hazır değil.” düşüncesi, keskin bir siren sesiyle kesintiye uğruyor. “Dayanmaya çalış,” diyorum ama ne mümkün, ses artık kafamın içinde dönüyor. Her an çılgılığı basıp doğrulacak durumdayım.

“Sevdiğin bir şeyi yakala, bir film mesela.”

Buldum, Avatar. Her türlü rengin hâkim olduğu büyümlü gecede, göğre kanat açan vahşî kuşun sırtında süzölüyorum. Rüzgârın esişi yanaklarımda. Kasılan her bir kasım kendini yer çekimine bırakıyor. Paniğim azalıyor. Yeniden kontrolle ele alabilecek hale geliyorum. Yok, ses olanca şiddeti ile yeniden başlıyor, gezegen de ufuk çizgisinin ötesinde kaybolup gidiyor.

“Zihnini meşgul et.”

Taksiden inince şoföre bahşiş vermiştim. Tanrılar sesimi duysun, yardımlarını benden esirgemesinler diye yapmıştım bunu. İtiraf ediyorum. Benliğimin derinlerinde, annemin beyaz odalarda soluşu, günbegün yaşamla olan bağının kopuşu şöyle bir kendini gösteriyor. En ücra köşelere saklanmış korkularım usulca yerlerinden kımıldıyor. Tanrı’m, annemle

aynı kaderi paylaşmak! Bunca çaba bu kaderi değiştirmek için değil miydi?

“Taksiyi boş ver, say, kımıldama!”

Saymaya başlıyorum. 2001, 2002..... 2035, yok, kaçırdım ucunu. Ne kadar zaman geçti? Sanki sonsuz. Ne kadar daha kaldı? Burnum kaşınmaya başlıyor. Bir bu eksikti. Durdurmak mümkün görünmüyor. Evet, taksiciye bahşiş vermiştim. O an inandığım bütün varlıklara dua etmiştim. Tekrar dua etmeye çalışıyorum ama hiçbir sure aklıma gelmiyor.

Tam sağ dirseğime sancı girdi, şöyle bir kolumu oynatabilsem. Hareket etmek demek, zamanın daha fazla uzaması demek. Gözüm sımsıkı kapalı, aralayacak gibi oluyorum, alttan gelen parlak bir ışıkla irkiliyorum. Ses susar gibi olup tekrar başlıyor, bildik bir şey, galiba dikiş makinesinin sürüp giden tiriiiiiiiiiiiiii sesi bu. Annemin makine başındaki görüntüsünü yakalıyorum. Verandada oturmuş renkli mi renkli bir etek dikiyor. İğne kırıldı. Bu sefer başlayan ses boşluğu andıran vummmmm şeklinde. Zaman kayıp gitti, yok artık. Yüzükoyun yattığım yerde, belirsiz bir geçmişten gelip, gene belirsiz bir geleceğe aktığımı tahayyül ediyorum. Göçüp gideceğimiz dünya böyle bir şey mi acaba? Oğlumu, yaşamı arkada bırakmak, uzuvlarımin, bilincimin yok oluşu... İçinde olduğum bu döngüsel dünya, kesintisiz kendini tekrarlayan ses, göz açtırmayan beyaz ışık, beni bekleyen sonun belirtileri mi? Şu an gerçek olan tek şey öne doğru kavuşturduğum kollarımin arasında hareketsiz duran başım, o kadar. Bedenim çoktan kayıp.

Vummmmm sesi daha hızlı tekrarlanmaya başladı.

“Sağ elin uyuştu, artık hissetmiyorsun.”

Az kalmış olmalı, dayan diyorum kendime. Ama pek söz dinler halde değilim. Nefesim hızlanmaya başlıyor. Bir yelkenli yutmuşum da, gemi yakaladığı rüzgâra kapılıp baş aşağı kendini dünyanın merkezine bırakmış. Nefesimle birlikte omzum da inip çıkıyor. Kütük misali donan sağ elime bu hareket iyi geldi. Uyuşmada azalma var gibi. Basan afakanlar uzaklaşıyor.

“Aklını meşgul et!”

“Son üç dakikayı yenileyeceğim, hareket ettiniz, görüntü kaydı.” diyen ses hiç beklenmedik bir şekilde yankılanıyor. Bir an kendi sesim sandım ama doktorunmuş. Sadece üç dakika kalmış. Üç dakika...

Tek bir kasımı oynatmadan kaskatı yatıyorum. Bildik bir ses yeniden başlıyor. Vunnnnnnnn, tak tak tak...

“Artık kalkabilirsiniz.” İrkiliyorum. Dalmışım. Elimin üstündeki damar yolunu açan iğneyi çıkarıyor doktor. Sesim çıkmıyor.

“Bitti, giyinebilirsiniz,” diyor adam biraz sabırsız bir sesle. Aşağı sarkmış göğüslerimi toparlayarak verdikleri kıyafetin cırt cırtlarını birleştirmeye çalıştım ama ellerim titriyor. Bakışlarımı doktora yöneltiyorum. Sürüyen ayaklarla MR yazan kapıya doğru yürüyor.

“Söylediğinizden daha fazla sürdü gibi. Sonuçlar nasıl, ters bir şey var mı?” diye soruyorum. Sesimde bir suçlama mı var ne?

Eli kapının kulpunda duraksıyor. “Birkaç defa hareket ettiniz, onları tekrarlamak zorunda kaldım, sonuçları doktorunuzdan alırsınız,” diye lafı uzatmadan çıkıp gidiyor. Üzerinde kara bir pelerin var, elindeyse geçen yıl köşeye bıraktığım orak.

DİİYAGONAL KÖŞEGEN

“Bugün dualarımın kabul günü değil...” diye, yarım saat içinde, dördüncü mü beşinci mi defa söyleniyor. Şöyle bir bakıyorum; yurda geldiğindeki yorgun, perişan hali biraz kaybolmuş, yüzüne az buçuk alaycılık bulaşmış. İçim rahatlıyor, galiba normalleşiyor, buna güvenerek, “Eee madem çalışmıyordun, birilerinden yardım isteseydin ya...” diyecek oluyorum, demez olaydım. O kim, yardım almak kim? Eyvahhhh! Boşaltmakta olduğu bavulunu sertçe itiyor, çömel-diği yerden koltuk değneğinin yardımıyla kalkıyor. “Tabii,” diyor, “hergelenin biri, bütün gece, sakatın birine yardım et-tim diye vicdan mastürbasyonu yapsın, cennetin kapısı oto-matikman kendisine açıldı diye nara atsın, ben de ezileyim büzüleyim, yok, yok öyle bir şey!” Sesi saçları gibi dikiliyor.

İçim gidiyor. Onun bu halleri... Güzel, akıllı, konuştuğunda herkesi kendine hayran bırakan arkadaşım... Keşke kendini aynada görebilse! Işıklı yüzü, afili kıyafeti, kara gözleri, öfkesinin altında eriyip gidiyor. Ağzını açtıkça sözcükler birbirine karışıyor, üç kelimeyi aynı anda söylemeye çalıştığından olsa gerek cümle yerine sesler çıkıyor ortaya.

Bağdaş kurup oturduğum üst ranzadan terliklerimin olduğu yere atladım, ayaklarımı sürüye sürüye yürüdüm ışığa doğru. Arkamda kalan, “Keşke mesele ‘yardım istemek’ kadar basit olsa! Sen yardım isteyebilirsin ama ben... İkisi aynı şey değil... Şöyle de bakabilirsin...” laflarını bölük pörçük duyuyorum. Ilık bir akşamüzeri, açık pencereden sararmaya başlamış yapraklar görünüyor. Bugün için ne planlar yapmıştım oysa. “Ben yardım istersem sakat olurum... sen...” sözü kulağıma çalınıyor. “Böyle tepkiler vermeye devam ederse, kendi kendini iyice sakatlayacak.” düşüncesi kızgınlıkla yüreğimi yoklayıp gidiyor, yerine umarım fazla uzatmaz beklentisi geliyor. Söylendikçe söyleniyor, sanki ses makinesine bağlı otomatik bir tüfek... Onun bu hallerine katlanmak, şükürler olsun çok sık gerekmiyor. Bir insan bu kadar değişebilir mi?

Can sıkıntısı ile ofluyorum ama o benim ne durumda olduğumun farkında bile değil. İki gündür gelmesini dört gözle bekledim. Niye sevincimi görmüyor? Ne çok özledim onu. Güzel güzel tatil anılarımızı paylaşmak varken... Sahilde tanıştığım çocuk bu akşam Ankara’ya geliyor, hem de kankası ile... Gözüm açık bavuluna takılıyor, renkli renkli kıyafetler görünüyor, eminim yeni şeyler almıştır. Çocuğa da, arkadaşım ile birlikte geliriz dedim ama bu halde nasıl olacak? Şimdi söylesem bavulu kafama boşaltmaya kalkışabilir.

Bir tarafım ona hak vermesine veriyor ama insan kendini bu kadar da hırpalamaz ki! İçimde uyanan saçını okşama isteğini bastırıyorum, ne söylesem terslenecek, beni dinlemekten, anlamaktan öylesine uzak ki... Ama bir an önce toparlaması lazım. Bu akşam ölsem tek başıma Drank'a gidemem. İki siyle ben ne yapayım? Bu düşüncenin verdiği güçle, dönüp: "Ha, ha... Tabii," diyorum, galiba şaşıyor. Emin değilim. "Doğru! Senin fazladan bir boynuzun var. Unutmuşum, bu boynuzla nasıl yardım alabilirsin ki... Işık saçan bir unicorn olduğun fanilerce anlaşılmasın tabii ki..." Aklımdan da, "Boynuz kelimesinden kesin alınır." diye geçiriyorum; bakıyorum, alınmak bir yana beni duymamış bile, konuşmasına devam ediyor:

"İkimizin arasında boyut farkı var, ucu görünmez basamakların başında durmak bu boyutu görünür hale getirir, senin aksine ben yardım istersem..."

Ne? Onca merdiveni ağır bavulla tek başına çıkıp dolmuşa binmek bunun kafasına kesin bir şey yaptı! Bu boyut işi nereden çıktı ki? İlk defa bu benzetmeyi duyuyorum. Geçen yıl, yılanın gövdesi nerede başlar kuyruğu nerede biter diye başlayan benzetmeler yapıp durmuştu. Bir önceki yıl da konu Zenon'un hareket etmeyen oklarıydı. Anlaşılan bu yıla boyut ile başlayacaktık. Ansızın meraklandım. Gerçekten ne diyecekti? Dünyamızdan kopmuş, adeta saydamlaşmıştı. Cam diyesim geliyor, ne bileyim bilim kurgu filmlerindeki insanlığından soyunmuş bir makine gibi... Belki boyutun kendisi oldu, yüzünü dikkatlice inceliyorum, sahiden de silindiri andırıyor. Eyvah, bir an önce sıkıştığı bu köşeden çıkması lazım. Oval, güzel yüzü olmadan çocuğun kankasını nasıl tavlacak!

mış biri değil... İşte bu..." diye, uçuşan harflere parmağıyla dokunuyor.

Hayır, ben daha kafayı sıyırmadım. Bir koşu gidip bozuk asansörden koltuk değneğine uzanan ama bir türlü birleşmeyen havadaki doğruyu siliyorum. Yüzümü yüzüne yaklaştıırıp, "Tamam anladım, köşegen ve senin şu değnek, konuya gelsen kanki." diyorum. Bunca lafı dinledikten sonra, bu köşegenin sakatlıkla ilgisini öğrenemezsem çatlarım.

"Diyagonal! Üç boyut. Anlamadın mı?" diyor.

"Neyi anlayayım? Çok şükür beni duydun." diye cevap veriyorum. "Ayrıca bilmediğim bir şey söylemedin ki!"

Duraksıyor, gözündeki camısı ifade sönmeye başlıyor. Gidip onun oturmadığı, otur desem delleneceğı sandalyeye çöküyorum. Gözünün içine baka baka, "Şu meseleyi özetle de bitsin! İşimiz var." diyorum.

"Şöyle ki," diye başlıyor.

Saate bakıyorum, neredeyse altı. Çocuklarla sekizde buluşacaktık, bu halde dışarıya nasıl çıkacak, içim sıkılıyor.

Bir an duruyoruz.

Pencere köşesinde bir arı vızıldamaya başlıyor, birlikte dinliyoruz. Arı kurtulup kendini gökyüzüne salıveriyor. Göz göze geliyoruz. Küçük bir gülümseme yerleşiyor yüzüne. Ben başımı eğiyorum, o söylenirken yorulmuş olacak ki, sağ elindeki kanedyenin tutma kısmını poposuna yerleştirdiğı gibi üzerine oturuveriyor. Havada kalan ayağını da salla-

maya başlıyor, bu haliyle tek ayağı üzerinde duran avcı bir leyleği hatırlatıyor ama bir şey demiyorum. Kaç yıldır aynı odayı paylaşıyoruz ama ip cambazı gibi yaptığı bu harekete her seferinde şaşıyorum.

“Merak etme, düşmem!” diye, aksi aksi mırıldanıyor.

“Düşeceğin yok da.” Gülüyorum ama yorgun hali içime dokunuyor. “Köşegen möşegen bilmem ama yardım istemeliydin! Hem, ne güzel, birileri mutlu bir gece geçirirdi...” Lafımın gerisini getiremiyorum, kanedyenini eline aldığı gibi doğruluyor.

“Ne o vuracak mısın? AŞTİ’deki asansörü ben bozmadım!”

“Çok komik!” Havaya kaldırdığı koltuk değneğine bakıyor, kaşları çatılıyor. Gidip yatağa oturuyor. “Otobüse binerken aklıma gelmedi değil, asansörün başına gelip de çalışmadığını görünce, hani korkulu rüya insanın başına gelir ya, aynen öyle oldum...” diyor, içi geçmiş bir sesle. Sanki bir balon sönüyor. Birdenbire küçülüyor. Gidip sarılsam... Hiç önemli değil diyebilsem, yok. Hâlâ dikenleri titriyor.

Sırf bir şey yapmış olmak için bavulu alıyorum. Dayanamıyorum:

“Yani pes sana, onca merdiveni sırtında çanta, elinde bavul nasıl çıktın? Olacak iş mi?”

“Onca değil, 89 adet merdiven anneciğim, artı insanların bakışları!”

Cihazlı ayağının altına yastık yerleştiriyor. Bu halini görünce, hayal kırıklığıyla öflüyorum, dışarıya çıkma fikri de cazibesini yitiriyor. Ayakkabısı gene sıkacak, bizlere çaktırmadan dik yürümeye çalışacak, bir hafta on günü kendine

zehir edecek. Bunu bilmek insana dokunuyor. “Bu şişlik bir haftadan önce inmez, benim yardımım da mı seni sakat hissettiriyor?” diye, laf sokuşturmadan edemiyorum.

“Seninle ne alakası var ya, yüz bin defa anlattım ya, Zafer Hoca’nın değindiği gibi...”

“Tamam, tamam...” diye lafını kesiyorum, akşamki planı ertelemem lazım, inşallah çıkmadan çocukları yakalarım. Onu bu haliyle dışarıya sürüklemek olacak iş değil! Neyse, şu sakat halinden sıyrılmaya başladı ya, güzelce oturup çene çalarız, gerisi gelir. “Çay getiriyorum,” diye kendimi dışarı atıyorum, arkamdan bağılıyor: “Özürlü arkadaşımız için diye, sakın beni kullanma.” Elbette onu kullanacağım, başka türlü kantinci tepsiyle çayları yukarı çıkartır mı?

TOPAL KEDİYİ NASIL YAZDIM?

Önce bir el oluştu, son derece tanıdık. Duruşu, üstündeki çizgiler, yıpranmışlığı, tırnağın kesiliş biçimi, hepsi bildikti. Bir an adımlarımı yavaşlattım. Birkaç gölgem birbirine çarpıp devrildi. Bu arada odanın içindeki sessizlik de benimle birlikte dolanıyor, dolandıkça kendini yeniden var ediyordu. Sol sağ, sol sağ derken, birbirine ulanan sessizlik dayanak noktasını kaybedip üzerime çöktü. Doğrulabilmek için, minik sokağımın ötesinden gelen belli belirsiz seslere kulak kabarttım. Yaprak hışırtısına bir tekerleğin gıcırtısı karışıyor, bir köpek uzun uzun uluyor, hiçbiri saydam geceyi bölmeden geçip gidiyordu. Bir araba daha hızlıca uzaklaştı, sessizlik ağ gibi gerildi sonra tekrar yerine oturdu. Yorulmuştum. Voltalarımı ara vererek pencere kenarında durdum. Ağırli-

ğımı, sol ayağımı koruyarak sağa doğru kaydurdım ve masaya tekrar göz attım. El orada duruyordu, yanında da *Yıldız Güncesi*. O an, elin varlığı sezginin ötesinde gerçek oldu. El, gece, dört duvar ve ben. Araladığım perdeden dışarıya baktım; sokak lambasının sarımtırak ışığı, ıslak yolda hepten hüzünlü görünüyordu. Her gün gördüğüm söğüdün dalları, adeta gölgeleriyle birleşmiş, bilinmezlere doğru akıyordu. Bir süre gözümü ayırmadan seyrettim.

İnsanların çekildiği bu saatte, varlıkların yeni anlamlara büründüğünü bilmiyor değilim. Bazen bir kedi geçer. Onun benden habersizliği, ikimizin arasında yürüyüş süresince ince bir ip gibi uzar. Tutunup o ipe, “Derin bir nefes al; bir, iki, üç, dört, beş. Şimdi. Ver nefesini; bir, iki, üç, dört, beş. Boşalt zihnini,” diyerek kendime yollar ararım. Önce zifiri bir karanlık çöker düşünce sınırlarıma. Odaklana odaklana karanlığı iğne deliğine sığdırırım. İşte oradan tutunup kendi içime yolculuğa çıkarım. Gün olur serin bir orman patikasında süzülürüm, devran döner bir kelebeğin sol kanadında gökyüzünü özlerim. Kimi zaman; benden önce geçip gitmiş veya benden sonra gelecek olan bir varlığın bıraktığı parçaya takılır kalır, kendimi onda yenilerim. Karanlıktan çıkıp gözümü açtığımda, zamanın devinimini durdurarak beni beklediğini görürüm. Yeni bir ben yaratmanın sevinciyle yükselen haykırışım, zamana hız vererek saniyeleri dakikalara iter...

Gerçi bu durum mevsime göre de değişir. Kış gecelerinde, beşinci kattaki pencereden, insanların karda bıraktığı ayak izlerini de izlediğim olur. İzlerin üzerinden yürür, ipi milim milim kendime çeker, yumak yaparım. O yumakla yuvarlanır, sonunda ben kar olurum.

Kimi durumlarda, bakılacak bir şey olmaz, zihnim beni dışlar, zaman beklemez. Dilsiz gecede, kalemin beklediği masada, kafamda dolanan hikâyelerle birlikte, öylece, kâğıt bana, ben ona bakarım.

İşte gene böyle bir geceydi. Pencere kenarında duraksayarak dolanıyordum... Mevsim ilkbahardı.

Odanın boyu on bir, eni yedi adım, ikisi de asal sayıydı. Toplasam çift ederdi, çıkarsam da. Bir anlamı var mıydı? Bu soruyu sorduğumda, yedi defa en boyunca gelip gittikten sonra boy boyunca üçüncü kereyi tamamlamak üzereydim. Duraksadığım bir an söğüt dalına tekrar gözüm takıldı. Boynum başımı zor taşıyordu. Düştüğüm sayılar karmaşasının içinden, masanın üstünde öylece duran, artık görmezlikten gelemeyeceğim eli dikkatlice inceledim. El yalnız değildi, bir de ağız oluşmuştu. Dönüp kendime baktım, bir gölgem diğerlerinden ayrılıp o bildik patikaya saptı. Ağaçların arasından gözüme ilişen varlığa takılıp düştü. Yerdeki cansız kedinin sakat ayağından bir parça bulaştı üstüne. Bir şeyler yakalamak üzere yaklaştım.

Kızgın bir kedi, ilkbahar olduğunu hatırlatıp bebek ağlamasını andırırcasına bağırdı. Hatırlıyordum. Bu Vicdan adındaki kedinin, bir mizah dergisinden çıkıp hayat bulduğu rivayet ediliyordu. O anda benim bir parçam oldu...

Bu kedi, yedi yavrusunu doğurabilmek için yeşil gözlü, kuzgun renkli soydaşından gebe kalmak üzere. Yavrulardan kuyruğu siyah, gözü yeşil, sol ön patisi kısa, namı diğer Topal olan üç yıl yaşadıktan sonra neon farları parlayan bir arabanın tekerlekleri arasında can verecek. Sağ gözü derin bir tır-

mık sonucu kapanacak ama cesur olduğu, kendi avladıkları dışında pek bir şey yemediği, sıcak kanın tadını sevdiği de bilinen bir gerçek olacak. Kısacık üç yılın ilk kışı çok zor geçecek. O sene Ankara’ya kış erken gelecek, inanılmaz yağan karda, geçmişte yaşanan zemheri soğuklar anılıp, “Ha şu sarkıtlar oluşan sene vardı ya.” diye kurulan cümlelere rastlanacak. Anne kedi bir gece gidip geri dönmeyecek. Doğdukları kömürlükte yeterince bekledikten sonra diğerklerini geride bırakan bizim Topal, henüz topal olduğunu bilmeden, içgüdülerine uyup ilk avını yakalayacak. Gerçi soğuktan kanı uyuşmuş bir fare ne kadar zafer işareti sayılır ama bu ona gelecekte yürüyeceği yolu gösterecek. Sonra bahar gelip de Emek Mahallesi’nin ara sokaklarında dolanırken kulağına gelen alaycı, “Topal, şu haline bak!” gibi sözcükler yüreğine ulaşmadan geçip gidecek. İkinci yaz kediler onun yanından değil böyle sözler söylemek, başları önde, kuyrukları yerde, tüyleri inmiş, sessizce, varlıklarını sezdirmeden geçip gidecekler. Üçüncü yaz gelmeden, baharın ilk günlerinde, hanımelleri buram buram kokarken, o spermlerini dişi bir kedinin içine boşaltacak. Hovardalığın mahmurluğunda dağılan dikkati ona ölümü getirecek.

Bu veya buna benzer hikâyeler, söylenceler, masallar, olmuş ile olacağın karmaşası sıra sıra sıralanmış beni bekliyordu. Bunları yakalamak için yapmam gerekenleri not ediyorum:

1. Başımın yeterince dönmesi için bolca volta atmalıyım.
2. Çevrenin karanlık olması yeterli değil, sağlanan sessizliğin de çoğaltılması gerekli görünüyor.
3. Bir şeyleri kaybetmiş olmalıyım ki arayayım. Sözgelimi yüreğimin bir parçasını ödünç verip unutulmalıyım.
4. Uzun, ucu kıvrık bir sopa bulmam şart. Bu önemli,

Çünkü iimdekinini yakalamam gerekiyor. Sopa yeterince uzun olmazsa, bir önceki seferde olduğu gibi içeriye girip ekemem.

5. Çok dikkatli olmalıyım, bunlar tuhaf şekillere girip insanı yanıltabiliyor, olmadık yere saklanmak gibi bir özellikleri var.

Geceyi tekrar düşündüğümde, voltalarımaya başlamadan önce, öylesine yorgun düşmüştüm ki. Dört duvarın üçünü kaplayan kitaplar bana yüz çevirmiş, hiçbiri ipucu vermiyordu. Yol gstericilerim olan Dali'nin resimleri de yollarını kaybetmişti. Masa ve sandalyeye mihlanmış, kâğıt kalemin amazında, içimde yürüyen, çıkış bulamazsa beni boğacak olan hikâyenin kısıkcındaydım. Belki faydası olur diye *Yıldız Güncesi'*ni elime alıp sayfaları karıştırmıştım ama yıldız gemisinin üstünde birbirini kovalayan irili ufaklı Ijon Tichylar'ın de bir yararı olmamıştı tıkanan zihnime. Bunun zerine, ilham perilerine rüşvet olsun diye, yirmi yıllık, kol ağızları yıpranmış, bir zamanlar yakası olan ama şimdi yalnızca sarkan kumaş parçalarının göründüğü kırmızı ceke-time iyice sarılmıştım. FABER CASTELL TK-FINE 9717 0,7 uçlu kalemim peşine düştüğüm kelimelerin kuyruğunu kaçırmıştı. Sözcükler kelebeklere dönüşmüş, odanın içinde uçuyor, ara sıra bir yerlere konuyorlardı. Sessizce yaklaşıp tam avucuma alacakken kanat ırıp gözden kayboluyorlardı. Belki daha rahat yakalarım düşüncesi ile ayağa kalkmıştım. Üzerime gelen duvarları genişletmek için yanlarından, ellerimle hafifçe iterek yürümeye başlamıştım. Ayağımdaki bez pabuç sürtünme seslerini yutmuştu, mutlak bir sessizlik hâkimdi mekânda. Madde ve zaman, yeni gerçekliğe tam uyum göstermişti. Gölge ve sessizlik içinde yeniden var oluyordum ki... Eli fark etmiştim.

Birden, elin yanında oluşan göz ile göz göze geldik. Pencere kenarından masadaki kendime şüpheyile baktım. Bir çığlık, işte, kedi hamile kaldı. Doğrusu hangisi daha önce oldu bilmiyorum. Belki de eş zamanlı oluştu. Zevk geceyi sardı. Masadaki kalem titredi. Dünya kocaman bir gel-git halinde. Ay, deniz, okyanus, ıslanan kumsal, çekilen dalga, ağlayan denizkızı... Hepsi ben oldu.

Kalemi tutan el bana döndü ve “Önce bir el oluştu...” diye, yazmaya başladı.

UMUDA DOĞRU

Yolculuktan Önceki Gece

Bir pazar yerindeydi. Tezgâhlar meyve sebze ile dolup taşmıştı. Elma, armut, üzüm, kavun, karpuz, ne aransa vardı. Rengârenk giysili kadınlar, irili ufaklı çocuklar, kasketli erkekler meydanda koşuşturup duruyordu. Sesler yükseliyordu her taraftan. Pırıl pırıl parlayan kırmızı elmaların olduğu tezgâha yaklaştı. Almak için uzanınca, elma şeffaflaşıverdi. Satıcıya baktı ama adam onu görmüyordu, sorduğu sorular havada kaldı. Bir başka tezgâha daha yaklaştı, netice aynıydı. Kimse onunla konuşmuyordu, varlığının farkında değildi. Sanki görünmezdi. Bakındı, koca pazardaki onca renkli kıyafete karşın sadece onun üstünde gri bir elbise vardı. Bir

kadına dönüp konuşacak gibi oldu, sesi çıkamadı. Orta yaşlı bir adam yanından geçiyordu, ona uzandı, yok. Fark etmeden geçip gitti. Ne yapacağını bilemeden koşuşturdu, panik içindeydi, bakındı. Çilekleri gördü, en sevdiğiydi, uzandı, aldı ve ağzına atar gibi oldu, ne elinde bir şey vardı, ne ağzında bir tat. “Ben buradayım!” diye haykırdı, dönüp bakan olmadı, dizlerinin üstünde yere çöktü. Dehşetle fark etti ki o aslında yoktu, birisinin rüyası bile değildi. “Ben nasıl yok olurum, ben varım, varım... Bu imkânsız.” diye defalarca tekrarladı ama değişen bir şey olmadı. En sonunda, yılgınlıkla ayağa kalktı, yönünü şaşırmış halde yürürken devasa büyüklükteki bir çınarın altında, yalın ayak bir çocuğun ona baktığını fark etti. Yüzü o kadar ışıklıydı ki hatları seçilemiyordu. Çocuk el sallamaya başlamıştı. İnanamadı. Ben mi diye işaret etti, çocuğun yüzündeki ışık hepten arttı. Uzandı, bir baktı ki, minik oğlanın elinden sımsıkı tutuyordu. Uzaktaki elma satıcısı, “Kırmızı elbiseli abla, çocuğa elma almayacan mı?” diye ona sesleniyordu. Elbisesine baktı, baştan sona allı pulluydu.

Avucundan yükselen sıcaklık içini doldurdu. Huzura benzer bir duyguyla dolup taşarken uyanıverdi.

Ev

Şöföre, “Sen de gel!” dedi ama adamın niyeti yoktu. Camı açmış, sigarasını tüttürmeye başlamıştı bile. Çantasını boynundan geçirip çaprazlamasına astı. Sıcacık arabadan inince içi titredi. “İyi bir iş zaten beni bulmaz!” diye söylendi. Keskin bir rüzgâr esiyordu. Kaşkolünü boynuna iyice sardı. Ellerini cebine soktu, dikkatli adımlarla yürümeye başladı.

Beş on metrelik yol gözünde büyüdü. Çektiği soğuk hava, içindeki sıkıntıyı daha da çoğaltıyordu. Yaşanan onca karmaşadan sonra bugünün bir şekilde biteceğini düşünmek... Kadın çocuğu gördükten sonra gitse, büyümese bu iş, kansasa... Dünden beri uğraşıp duruyorlardı. Çocuğun nerede olduğunu öğrenmeleri resmen mesele olmuştu, yuvada yoktu. Dahası Ankara İl Sosyal Hizmetler Müdürlüğüne gönderilen üst yazı vardı ama ekindeki dosya kayıptı. Aranmadık dolap, bakılmadık köşe kalmamıştı. En son, dosyanın orijinalinin gönderilip fotokopisinin alınmadığına hükmedilmişti. Bilgileri ta başkentten, faksla getirtmek zorunda kalmışlardı. Başkan Bey'in telefonuysa gün boyu kapalıydı. Hele baba gelip de, "Benim çocuğum yürüyemiyor, konuşmıyor." deyince, iş hepten onun başına kalmıştı.

Üç yıldır Iğdır'da, bu Allah'ın unuttuğu yerde, uzman yardımcısı olarak çalışıyordu ama çocuklar için sağlık raporu talebi yapıldığını hiç görmemişti. Sürüyle çocuk yuvaya bırakılırdı. Hangi birinden isteyeceksin, hele mekân incelemesinde, aileyi Erzurum'daki tam teşekküllü hastaneye yönlendirmek, olmayacak bir şeydi. Bunu Baykuş da bilir, Müdür de bilir, uzman da... Ama işler sarpa sarınca hepsi bilmezmiş gibi davranıyordu.

Baykuş, "Sağlık Kurulu raporu olmadan çocuğa nasıl sağlıklı tutanağı tutarsın!" diye koridorları çınlatıyor da çınlatıyordu. Ne ikiyüzlüdür o, ne ikiyüzlü. Tabii... Bu işine geliyordu. "Uzman mı, yardımcısı mı, evrak memuru mu belli değil!" diye aba altından sopa gösteriyor güya. Tam uzmanlık sınavına gireceği sırada bunun olması, akıl alır gibi değildi! Adamın biri veledine bakamıyor diye, başına bunlar gelsin...

Göz ucuyla çevresine bakındı. Mahallenin çocukları merakla arabaya yaklaşmaya başlamıştı bile. Birkaç tanesi, “Abla yardım edelim, kimi aradınız?” diye seslense de başını yerden kaldırmadan karlı yolu dikkatlice adımlamaya çalıştı. Başını bir kaldırırsa, değişimi görecekti. Durum tespiti için Martin başında geldiğinde gördüğü derme çatma mahalle, iskeletimsi ağaçlar, gri çatılar, hepsi uçup gitmişti. Onların yerine, beyazlar altında masalımsı bir dünya yeniden yaratılmıştı. Gece boyunca yağan kar; tüm çirkinlikleri örtmek, insanın açtığı yaraları sarmak, akan cerahati dondurmak, değeri bilinmeden atılanı toprağın koynunda eritmek için yukarıdan gelen ilahi bir güçtü adeta. Şu an dinleniyor gibi görünse de, göğün ardı karanlıktı. Kar, yeniden başladı başlayacaktı.

Baykuş, sabahın yedisinde buz gibi bir sesle, “Saat onda, çocukla odamda ol!” diye telefon etmemiş olsa, değişimi belki fark edecekti ama şu an... Hele dün, akşamüzeri kadına bir türlü ulaşamayıp, işin sarpa sardığı saatlerde, uzmanın “Al pirincin taşını ayıkla!” diye dosyayı önüne fırlatışı gözünün önünden bir türlü gitmiyordu. Derin bir iç çekti. “Bu işin sonu teftişlik, Baykuş, Ankara’dan geleni biraz daha fişeklerse işin sonu kesin teftişlik,” düşüncesi, ağaca tünemiş bir saksâğanın şakımasını perdeledi. Kadının -çıkartmayı kabul etmediği- bütün dünyanın yükünü taşıyormuşçasına sırtlandığı sırt çantalı hali, dalgın dalgın önüne konulan çayı içişi, tam bir vicdan azabıydı. Birilerini suçlasa, bağırırsa, yok. Sadece “Çocuğu görmeden gitmem,” diyordu, o kadar. Bunları düşününce, bağladığı karalar hepten karardı. Midesinden gelen asit boğazını yaktı. Nefesi daraldı. Oysa dışarıda, insanı canlandıran, taptaze bir hava vardı. Sabah güneşinin kardaki yansıması neşeli dansını sürdürüyordu. Anneler ise,

kartopu heyecanı ile zıplayan çocuklarını evlerde zor zapt ediyorlardı.

Oraya buraya serpilmiş evlerin arasından insanlar çıkmış onu seyrediyordu. Anlaşılan, her gün sabahın köründe sokaklarına resmi bir araba gelmiyordu. Durdu, evlerden hangisine girmesi gerektiğine bir türlü karar veremedi, hatırlamaya çalıştı. “Yirmi üç numara, yirmi üç numara,” diye arandı. Tıpatıp birbirine benzeyen, eğri büğrü evleri ayırmak zordu. İçinden söylendi, “Geleceğimi biliyorlar, telefon da ettim, insan çıkar bir sokağa.” diye. Sonunda bir horoz imgesi zihnine düştü, doğru, evin çatısında sallanıp duran metal bir horoz vardı. Kar altındaki damları süzdü. Yansıyan ışıktan gözleri kamaştı. Elini siper edip tekrar bakınacak gibi oldu ama “Ramazangillere mi geldiniz?” diyen biri, ona doğru kaya kaya geliyordu. İstemsizce adamın ayağındaki kara lastik ayakkabıya gözü takıldı. Bikkın bir sesle, “Evet, evet... Ramazan Bey’in evini arıyorum,” dedi. Adam bilmişçesine bıyık altından güldü. “Şu ev,” diye, köşeye saklanmış, küçücük bir evi parmağıyla gösterdi.

Kapının açılması ile birlikte, yoğun bir is kokusu kendini gösterdi. Bir adım geri çekildi, az kalsın düşüyordu, nereden çıktığı belli olmayan küçük bir kızın elini tutmasıyla dengesini yeniden buldu. Bakındı. İki saç örgüsü önden sarkan, kara bir kızın düşmanca gözleri ile karşılaştı. Kapının ağzı çoluk çocukla dolmuş, sessizce onu süzüyorlardı. Deminki kara kız, “Yiğit daha hazır değil, hem biz onu vermicez, vazgeçtik!” diye diklenince, ne yapacağını bilemedi. Çocukların arasından içeriye şöyle bir göz attı. Kucağındaki bebeği sallayan sert yüzlü genç bir kadın, yandan yandan ona bakıyordu. Göz göze gelmeye çalıştı, belki gülümserdi, yok. Be-

beğini bağına basıp sırtını döndü. “Ya... Ramazan Bey, Müdire Hanım çocuğu bekliyor!” diye seslenecek oldu, baba, “Geldim... Geldim memur hanım kızım, yetiştim. Hele sen içeriye bir gir, gerisi kolay,” diye kapının önündeki yığını yarararak eşikte belirdi. Hayret etti. Dünkü saç sakalı birbirine karışmış adam gitmiş, yerine gözünde neşeli kıvılcımlar oynaşan biri gelmişti. Tıraş olmuş, kravat bile takmıştı.

Kapıdan çocuğu alıp gitme düşüncesi hayal olmuştu. Çantasını karıştırdı, kımıldanan bakışların altında galoşu bulması, ayağına geçirmesi ve dengesini yeniden sağlaması kolay olmadı. Eşikteki ayakkabı yığınının aşır içeriye girdi. Çocuklar arkasından fısıldaşıyorlardı. Koku hatırladığı gibiydi. Yağlı, genze yapışan bir şeydi. Babanın sert bir yüzle, “Hadi dışarı!” demesi üzerine kara kız dışındaki çocuklar, ayaklarına ne geçirdilerse, kendilerini dışarı attılar. Kapının yavaşça kapanması ile birlikte zaman da, gerçeklik de dışarıda kalmış oldu.

Başını kaldırıp etrafını görmeye çalıştı, gözünü kırıştırdı, bebekli kadının köşede dikilmiş, hiçbir şey söylemeden, kapanan kapıya öylece bakıp durduğunu gördü. Boğazını temizledi. “Ramazan Bey, demin de söyledim ya, gitmemiz lazım,” dedi ama adamın onu dinler hali yoktu. Kara kıza dönüp, “Ablana çay getir!” diye sobanın karşısında duran sandalyeye, elini arkasından sarkıtarak oturdu. Çaresiz o da öteki sandalyeye çöktü. Adam bacaklarını uzatmış, sırtını gererek hepten yayılmıştı. Sobanın üstündeki çaydanlıktan taşan su damlaları çıtırdıyor, üstündeki ekmek kırıntıları ince siyah bir ip gibi tütüyordu. Kara kız, önüne bir bardak çayı sertçe bırakıp duvar kenarına çömelmişti bile. Lekeli bardağı, rengini kaybetmiş sıvıyı, tabakta erimekte olan şe-

keri dalgın dalgın seyretti, adamın derdinin ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bebekli kadın durduğu yerde, kucağında-kiyle öylece bekliyordu.

Adam sandalyesini şöyle bir arkaya iteledikten sonra lafı uzata uzata, “Bacım, biz oğlanı vermicez, bir senedir bakıyorum ben buna, meer dövlət sakat çocuklara para ödüyor-muş, sen bana bunları hiç söylemedin, senden şikâyetçiyiz,” dedi. Uzman Yardımcısı neye uğradığını şaşır-mış halde yerinden fırladı. Kucağındaki eldiveni yere düş-tü. Bir şeyler boğazına yapışmıştı. Sanki sobadan tüten is, sidik kokusu, yağ, bilumum ne varsa toplanıp bir daha gitmemek üzere gırtlığına hücum ediyordu. Kaşkolü fazla geldi, çekiştirdi. “Ne?” dedi, çıkan kendi incecik sesine şaştı, gidecekmiş gibi kapıya yöneldi. “Ne şikâyeti! Aklınızı mı kaçırdınız? Ne oldu da şikâyete geldi sıra!” diyerek cebinden çıkardığı şapkayı başına geçirdi. Baykuş’u falan unutmuş, gerisin geri hınçla adım atmaya çalışıyordu. Az kalsın düşecekti, durak-sadı, adam da kalktı yerinden. Ayağına takılanı görmek için eğildi. Yere serilmiş bezin üstünde küçücük bir çocuk yatı-yordu. Üzerindeki yeşil giysinin içinde adeta kaybolmuştu. Dikkatlice baktı, mekân incelemesi için geldiğinde babanın kucağında gördüğü çocuktu. Girdiğinde hiç fark etmediği bir kedi kuyruğunu sallıyordu. Bembeyaz kuyruk ufaklığın yanağına değdikçe, küçük bir el yavaşça kalkıp iniyordu. Bu arada kara kız, köşesini değiştirip daha yakına çömeldi, kedi onun kucağına doğru seğırtti. Bebekli kadın, durduğu yerde kımıldamaksızın duruyordu. Bir an nerede oldu-ğunu unuttu, üçlüye gülümsedi, kara kız kötü kötü bakınca gülümsemesini geri çekti. Başını kaldırıp sobanın başında duran adama:

“Ramazan Bey!” bunu vurgulayarak söylemişti. Sesi-
nin seviyesini biraz indirerek, ikna edencesine, “Kadın ta
Ankara’dan gelmiş, çocuğu görmeden gitmem diyor, göste-
receğim, elimle de geri getiririm. Ha sonra, istersen yuvaya
bırakırsın, hakkın. ‘Bırakmak istiyorum, bakamıyorum ço-
cuğa,’ diye başvurunu yapmışsın, ben incelememi tamamlamışım, dosyanı oluşturmuşum, bana oğlunun sakatlığını söylememişsin. Bak, bunu Müdire Hanım’ın önünde dile getirdim, geveleyip lafı geçiştirdin, şimdi...” Bir çıtırdama geldi. Kedininki de dâhil olmak üzere bütün başlar, sese doğru yöneldi. Sobadan gelen çıtırdama bir süre devam etti. Sanki sessizliğe kaymak sürülmüştü. Küçücük oda büyüdü de büyüdü. Bitmez gibi görünen bu sıkışmış an, kara kızın yerinden kalkmasıyla dağıldı. Adamın konuşması için zaman tanıdı, yok, cebinden sigara çıkarmış yakmaya hazırlanıyordu. Kendini zorlayarak:

“Demin de söyledim. Ha, vermek istemezsin, vermezsin, başvurunu geri alırsın, kendin bilirsin, ona göre. Ötesini ben bilemem. Neden şikâyetçiysen, git şikâyet et, ben gidiyorum,” dedi demesine ancak ne çocuğa uzandı, ne de gitmek için adım attı. Adam, sigarasını yakmaya çalışıyordu ama çakmağın azizliği tutmuştu. Biraz bekledi, bir iki defa daha çaktı, en nihayet başardı. Sonra alçak bir ses tonu ile istifini hiç bozmadan:

“Hanım kızım... Sen yanlış anladın. Dünya ahret bacım-sın... Ben cahilim, senin gibi okumuşluğum yok, hele sen beni bir dinle.” Bu arada sigarasından derin bir nefes almayı da ihmal etmemişti. Uzman Yardımcısı, aklında gezinen binbir düşüncenin arasından adamın yüzünü dikkatlice araştırdı. Bu adam ne demek istiyordu, bir şey istiyordu ama

ne? Yardım istercesine çevresini kolaçan etti, kedi dışında hareket eden bir canlı yoktu. İçinden şoföre söylendi, gelse ne olacaktı. Bir yerdeki çocuğa baktı, bir saatine, dokuz buçuktu. Baykuş aklına geldi, çocuksuz daireye dönmek, off ki ne of! Hele Ankara'dan gelen kadın, çocuğu bekleyip duruyor olmalı, yüzüne nasıl bakacaktı? Gücü tükenmekteydi, bugünün bitmesini istedi. Çocuğu kaptığı gibi gitmeyi dile-di. Bıkkın bir sesle doğrudan sordu:

“Ne istiyorsun benden, çocuğunı geri getireceğim dedim, kadın sakat bir çocuk istemiyor, merak etme. Sadece yanında getirdiklerini kendi eli ile vermek istiyor,” diye yerde yatan soluk yüzlü çocuğu işaret etti. Ardından “Bize emanet etmek istemedi,” diye de ekledi.

Karşısındaki bunu hiç beklemiyordu anlaşılan, afallayarak, “Sen yanlış anladın, şikâyetçiyiz ama Başkan Bey'den, çocuğu isteyen çıkana kadar eve götür dedi, eve geri getirdim ama d vletin para verdiğini hiç söylemedi, bacımsın... Ben dün öğrendim, bir yıldır d vletten para alabilirmişim. Hiç söylemediler, bak kaç can besliyorum ben, cahil adamım, okumuş yazmışlığım yok, rapor lazım dediler, taa Erzurum'dan, yol bilmem, yordam bilmem, bacımsın, bir elini uzat, bak şu öksüze, bir sevabın olsun, hayır işle, benden dönmezse Allah'tan döner...” diye konuşmasını sürdürdü de sürdürdü.

Hareketsiz duran bebekli kadın sanki kımıldadı, yerdeki çocuktan anlaşılmayan sesler yükseldi, kucaktaki ufaklık huysuzlanarak tepindi. Kedi miyavladı. Kara kız çayı eline almış, “Al, iç!” diye önünde dikiliyordu.

Dönüş

Otobüs hareket edince, gayri ihtiyari pencereye döndü. Yağmur çiseliyordu. Aracın ileri geri manevrası boyunca, çamurlu suyun kaldırım kenarından akışını seyretti. Gece boyunca yağın kar, sabaha doğru yağmura çevrilmişti. Onca biriken kar; kiri, pası, çöpü toplamış, su olarak yavaş yavaş boşluklardan süzülüp gidiyordu. Bu süzülüş, görüntüden öte, düşünce olarak zihninde dolandı, buna bölük pörçük, bağlantısız birkaç parça daha eklendi, sonunda bir çocukluk anısına dönüştü. Sekiz dokuz yaşlarında olmalıydı, elindeki taşı kartopuna sıkıştırıp atıyordu, yer gök kardı. Son hız gelen bir kızak, göz alabildiğine uzanıp giden beyazlığı bozup ağaca toslayınca, çığlık çığlığa çocuk sesleri yükseldi, bu görüntüye biraz daha tutunmak istedi. Çocukluk evi bahçe içinde kocamandı, bacası tütüyordu gökyüzüne doğru, annenin gülümseyen yüzü penceredeydi. Akış kesiliyor... Boş gözlerle geride kalmakta olan şehre bakındı. "İğdır'ın al alması," diye, belli belirsiz mırıldandı, sonunu getiremedi. Önüne döndü, arkaya yaslanmaya çalıştı, rahat edemedi. Sırtındaki kırmızı çantasını çıkarıp kucağına aldı, bu sefer de eli kolu fazla geldi. Yanı boştu, çantayı koltuğa bırakıp bütün bedeni ile arkaya doğru yaslandı. Gevşeyebildiği kadar gevşemeye çalıştı. Yumuşak kumaşa omuzlarıyla bir iki sürtündü. Olmadı. Oturuşuna koltuğun duruşunu ekledi. Sırf bir şey yapmış olmak için yarım yamalak içeriye göz attı.

Muavin paraları toplamaya başlamıştı, otobüs dolusu siyah baş, hemen hepsi erkekti. Saat dördü geçmişti. Kars'a altıdan önce ulaşamazlardı, uçak yedideydi. Gelirken de hemen hemen o kadar sürmüştü. Gelirken? Durdu, düşüncelerini

toparlama ihtiyacı hissetti. Ankara-Kars, Kars-Iğdır, Ankara... Ev, bir duvar belirdi. Evi, yaşadığı hayat, işi, dostları, bir tanesi bile aklına gelmedi. Hatırlamaya çalıştı. Görüntüler, sesler bulanıktı. Hayret!... Bu son üç günde var olan hayatına bir örtü çekilmişti. Ömür boyu biriktirdikleri görünmez oluvermişti. İçti titredi. Parmaklarını kenetledi. “Bir hayatım vardı,” diye mırıldandı. Geride bıraktıklarını teker teker çağırmaya çalıştı. Apartmanı şöyle uzaktan göründü, yaşadığı daireyi bile seçti. Perde dalgalanır gibiydi. Elinde anahtar, çelik kapının önünde durdu, tam adım atacaktı, atamadı. Kocaman kapkara bir göz belirdi. YİĞİT. Her şeyi yuttu. Karanlıktı, gözünü sımsıkı yumdu. Bir süre orada kaldı. Sonra oturduğu koltuğun farkına vardı. Öne arkaya birkaç defa gelip gitti. Rahat edemedi, dizlerini kucağına doğru çekip bıraktı. O da işe yaramadı. Birkaç gündür yaşananlar dışındaki anıları, yaşanmışlıkları birbirine girmişti. Tekrar denedi, tam bir ipucu yakalayıp ‘mutfakım’ dediği görüntüden anlam çıkaracakken; tezgâh, bıçak, çekmece karman çorman hale geldi. Tanımadığı, bilmediği insanlar koşuşturuyor, yabancı yüzler olanca netliği ile belirliyordu. Hele durmaksızın yağan kar; konuşan, bağırان, açıklama yapan insan kalabalığının arasına serpildikçe daha da çoğalıyordu. Sanki yaşamı son üç gün içinde erimişti. Ötesi yoktu. Yutkunmaya çalıştı, bir çay olsa...

Akordeon sesi... Başında bekleyen muavinin telefonu çalıyordu, çantasına uzandı, cüzdanını aradı ama bir türlü bulamadı. Eline geçen not defterini, makyaj kutusunu, kitabını, evin anahtarını, yedek tişörtünü yana koydu, yoktu. Beyni karıncalandı, hatırla, hatırla... En son otel ücretini ödemişti. Taksi kullanmamıştı, otobüsün kalktığı yere fizyoterapist kızın arabasıyla gelmişti. Sonra... Çantanın yan cebine baktı,

eline bir sertlik geldi, arabanın anahtarıydı, bir de 501 yazılı park kâğıdı, arabayı havaalanının otoparkına park edişı gözünün önünden gelip gitti. İkisini yana koydu, biraz daha arandı, yok, paltosunun cebi aklına geldi, telaşla uzandı, rahatladı, oradaydı. Parayı ödedi, cüzdan eline ağır geldi, yan koltuğa, diğerlerinin arasına bıraktı, çantayı da. Ilık bir şey yanaklarından aşağıya doğru aktı akacaktı. Güneş gözlüğü, ihtiyacı olan buydu. Yığına baktı, çantada yeniden bir şey aramaya cesaret edemedi. Müdahale edilmezse çoğaldıkça çoğalacak olan gözyaşları tetikte bekliyordu. İçine baktı, yüreğini yokladı, dertleşecek, olanları anlatacak birini aradı, yoktu. Uzak yüzler geçip gidiyordu, şöyle candan, bildik biri olsa, önüne alsa, “Yiğit, annesi doğumda ölmüş, oksijensiz kalmış kara gözlü, iki yaşında bir oğlan,” diye söze başlasa, yarenlik etse. Sırf özürlü diye çocuğu reddedişini dile getirebilse, mümkün olabilse. Omzuna dokunsa biri, bu da geçer dese, olur böyle şeyler dese. Yok, öyle biri yoktu.

Svetşörtünün kapüşonunu başına geçirip pencereye döndü. Koca otobüs, insanlar, sesler, dünyayı teslim almış sarı ince yağmur, ara ara yakılmış lambaların aydınlattığı upuzun yol. Sığındığı kozanın dışına ittiriverdi. Dün, bugün, yarın birbirine girmiş, buzdan bir pistte adeta dans ediyorlardı. Benliğini gelen dalgaya teslim etti. Camdan belli belirsiz yansıyan silueti ona baktı. Biraz daha büzüştü. Gözü, gözüne tanıdık geldi. Annesinin gözleri. Havaalanına giderken, planlamadığı halde mezarlığa gidişı, devleşerek belirginleşti. Çevre yoluna çıkmak için hiç niyeti yokken Karşıyaka yönüne sapış, mezarlığın önünden geçişı... Mermerlerin arasından yürürken çıkardığı ayak sesini bile duyumsadı. Annesine, “Seni anlatabileceğim, senin beni sevdiğin gibi seveceğim bir çocuğum olacak, onu almaya gidiyorum. Bir

daha eve yalnız başıma girmeyeceğim. Gittiğinden beri ses-sizleşen ev, yeniden sesle dolacak.” diye, çıkmakta olduğu yolculuğu anlatışını, yeniden yeniden kendine anlattı. Me-zar başında, yanında duran çocuğun küçücük elini tuttuğu hayali, ayırık otu gibi bitiverince, dalgaya set çekti.

Yiğit...

“Tamam olan oldu, kabul et!” diye, kozasını yırtmak için debelendi. Otobüsün içine, insanların arasına dönmeye ça-lıştı, ne mümkün! Nereden geldiği belirsiz sorgu yargıçları ellerinde tokmak, habire boşluğu dövüyordu.

Bir iki haftaya kalmaz başka bir çocuk vereceklermiş. Peki, Yiğit’in insanı çağıran bakışının anıya dönüşmesi mümkün mü?

“Sen de benim için bir anıya dönüştün.”* diyebilmek için o kapkara gözlerin, ne zamana kadar zihninin dolambaç-lı dehlizlerinde akması gerekecekti? Küçücük siyah bir taş olarak bilinçaltına çökmesi, diplere inmesi, esen rüzgârlarla uzaklara sürüklenmesi... Sonra, evvel zaman sonra, aniden güneşli bir günde, “Sürekli kar yağdığını hatırlıyorum,” diye anlatmaya başladığında, o siyah gözlerin pırıl pırıl, beyaz bir çakıl taşı gibi parlaması mümkün mü acaba?

Bir çocuk istiyorum kararını verdiğinde, bu meşakkatli yola çıkarken, annesinin hayır duasını aldığından emindi, bu na-sıl olmuştu? Camdaki silueti, diklenerek, kızgın kızgın baktı.

Anna Ahmatova’nın “Bir Kuyunun...” adlı şiirinin son dizesi.

Yiğit!

Kap kara gözden oluſan mini minnacık, kelebek dokunuſlu çocuk. Gördüğünde, görevlinin kucağında, yeſil montunun içinde adeta kaybolmuſtu. Çocuğa doğru uzanıſı, bağına sımsıkı bastırıſı; yaklaſıp uzaklaſan bir fotoğ raf karesi gibi salınıp durdu. Uzansa dokunacaktı, parmaklarını oynatmadı. Görevli müdahale etmemiſ olsa, biraz daha kucağına bastırabilseydi, bırakamazdı, bundan emin oldu.

“Peki, o zaman neden çocuğu istiyorum diyemedin?”

“İstesen de alamazdın.”

“Hayır!”

“Özürlü olmasına rağmen alıyorum deseydin, baba verirdi, çocuğu önemse diğı yok, iş in ucu az birazcık para.”

“Baş edemezdin, bunu biliyorsun, tek başına mümkün de ğ il.”

“Kendin doğursaydın, arkada bırakacak mıydın?”

“Hayır....” Kocaman bir çığlık koparılamadan söndü.

“İlk gördüğüm çocuğu alacağım diye Tanrı’ya verdiğin sözü çiğnedin! Kime anlatacaksın bunu!”

“Kimseye!”

“Baba zaten vermeyecekti.”

“Denemedin bile, çocuğun SP’li olduğunu öğrendiğinde almamaya zaten karar vermiştin... uzatma...”

“Anne, seni anlatabileceğim bir çocuğ um olmalı derken, sakat bir çocuğu geride bırakıyor olmamı sen anlayabilir misin?”

“Bu hiç adil de ğ il, hiç de ğ il!”

Bir ara dalmış olmalı, otobüs sarsılarak durunca uyandı. Mola yerine gelmişlerdi, inmeyi düşündü bir an, şöyle bir sıcak çay, yanda duran yığına baktı, çabucak tikiştirecek gibi oldu, ters dönen çantanın açık ağzından öteberiler şangırdarak yere düşmeye, oraya buraya saçılmaya başladı.

—

BİR YOLCULUK HİKÂYESİ



Önce adam fark etmişti kadını.

Yolda rastladılar birbirlerine. Adam dağa gidiyordu, kadınsa denize. Bir süreliğine yolları aynıydı. “Sapağa kadar yarenlik ederiz.” diye düşündü kadın. Hem çıkınında lezzetli yiyecekler vardı. Oturup biriyle yemek yemek, sonra da şöyle bir sigara tüttürmek; ne çok özlemişti bunları. Bulundukları güzergâh gözlerden ıraktı, pek insana rastlanmıyordu. Ayrıca engebeler meşakkatliydi, ilerleyebilmek için çok emek sarf edilmesi gerekiyordu. Gücü de bitmek üzereydi, zor yürüyordu. Bu karşılaşmaya çok sevindi kadın. Hınzırca ve umutla gülümsedi, “Belki sigarası vardır.” Bırakmış olmasına rağmen, iyi bir sohbet esnasında, birlikte içilen sigaranın

keyfi gibisi yoktu. Kendi düşüncelerini dinlemekten de yorulmuştu. Konuşmayı özlemişti. Doğası gereği çene çalmayı, düşündüklerini anlatmayı, gördüklerini paylaşmayı severdi. Bir insandan öbürüne akardı. Bir zamanlar bunu yanlış bulup kişiliğinin sınırlarını zorlamıştı ama boşuna bir çabaydı. Var olan değişmiyordu, sadece bulunması gerekiyordu. İçinde dalgalanıp duran kocaman sıvı birikintileri -su değil, asit değil, baz değil...- birleşmiş, anlamadığı sinyaller vermeye başlamıştı. Onların ayırdına varıp da kulak verdiğinde, çok eskiden bildiği ama zamanın bir kırılımında unuttuğu denizin dilinden seslendiklerini sezinlemişti. Adeta fısıldıyorlardı, “Sen denize aitsin, denize...” Evet. O katı değil, sıvı bir varlıktı. Bunu kabul ettiğinde her şey yerli yerine oturmuştu, neden aktığını bulmuştu. Neden bir kulağının sürekli uzaktan uzağa duyulan dalgaların sesinde olduğunu da. Doğduğundan beri, için için çıplak ayak kumsalda deniz olmak istiyordu, sadece aklının sesi bunu engellemişti. Şimdi yüreği onu dalgalara götürüyordu.

Adamın canı sigara içmek istedi, paket boştu. Fırlatıp attı. Son dükkân geride kalmış, zamansa ileri doğru akıyordu. Hayıflandı; zaman mekân tutarsızlığına. Yavaş yavaş, sırtında yük, bedeninde yenik düştüğü savaşın izleri, tütün kokusu burnunda, dudakları çatlamış, ayağında ağır botlar, asfaltı döve döve yürüyordu. Bütün dikkatini dağlara vermişti. Gidilmeli ve aşılmalıydı. Aşılıp, yaraları açan, oku fırlatan o yaman, uzun sarı saçlı, kalın zırhlı, dişi savaşçı ile tekrar göz göze gelinmeliydi. Uzun zamandır bu yoldaydı. Gerçi yola çıktığını, çıktıktan sonra fark etmişti. Bir bakmıştı ki, yumuşak yatağı çoktan geride kalmış. Dümdüz, dosdoğru, uzaktan siluetleri görünen dağlara pusulasını ayarlamıştı. Günbegün yaklaşıyordu. Bazen yol kıvrılır, dağ gözünden

uçar giderdi. Bir telaş koşturmaya başladığı, ta ki görüntüyü yakalayana dek. Şimdi dağ bütün heybetiyle önündeydi. Çantasını yokladı, emin olmak için elini içeriye soktu, yerindeydi, rahatladı. Gayri ihtiyarı ceketinin ceplerini karıştırdı, “Sigara da bitti, ne halt edecez!” diye söylendi. On altı yaşında başladığı sigara can yoldaşıydı. “Seviyorum bu ‘mereti.’” derdi eşine dostuna. Bir keyifle içerdi ki, duman onun ağzından çıkarken kıvrılır, zevk içindeki bir kadın edasıyla havada süzülürdü.

Adamın yürüdüğü yolda; ihtiyar görünüşlü, ancak yakından bakınca parlak gözlerinden otuzlu yaşlarda olduğu anlaşılan bir adam, elinde çalı süpürgesi yeri süpürüyordu. Güneşten kapkara kesilmiş, derisi kırıkmış yüzünü yerden hiç kaldırmıyor, süpürgeci sesine uyarak bir öne bir arkaya sallanıyordu. Gömleğinin ön cebinden sigara paketi sarkıyordu. Karşı kaldırımda oturan küçük oğlanın siyah saçları terden yapış yapış olmuştu. Yüzündeki kir, bir köpek yavrusunu bir hafta boyunca besleyebilirdi. Üç dört sinek başının etrafında dolanıp duruyordu. Çocuğun, adamın gözlerine benzeyen kapkara gözleri bir ayağındaki naylon terliğe, bir yola bakıyordu. Uzun zamandır bu karşılaşmayı bekleyen adamın çocukluğu, “Buradayım, çoktandır seni bekliyorum, gör beni!” demek istedi, sesi daha çıkmadan adam gölgesini önüne alarak çantasını tekrar yokladı ve yanlarından geçip gitti. Zihninin çok gerilerinden gelen “Birazdan bir tokat iner yüzüne.” çağrısı, anılara yakalanmadan kaybolup gitti. Zaten uzaktan kadını da görmüştü. Bahar kaplı yolda eteklerinde kır çiçekleri, yürüyordu. Başındaki oya işlemeli yemenisi ta yaz yolundan seçiliyordu. Zikzaklar çizerek, gördükleri karşısında uzun uzun durarak, bazen bir şeyin önünde çömelerek, zamanı unutarak yürüyordu. Ka-

dından akan canlılık adamı ona çekti, düşünmeden yanına atlayıverdi. Daha sol ayağı yere değmeden, “Tuhh, sigarayı unuttum.” diye hayıflandı. Döndü, ama o tanıdık, kokusu bilindik yol artık yoktu. Şimdi ayakları yeşermişti. Kadın da onu gördü.

Önce sadece birlikte yürüdüler. Adamın içi canlandı, uzun zamandır bir kadın ile karşılaşmamıştı. Kendini bir kadının içinde düşlemek, göğsündeki boşluğu hatırlattı, boşluk soğuktu. Sarı saçlı, o zırh içindeki dişi aklına geldi, pusulasına baktı, doğru yoldaydı. Dağlar artık daha net görünüyordu.

Kadın onun anlattıklarını dinledi, savaşçının açtığı yaraları gördü ve içi burkuldu. Yüzündeki kırılgan çocuksu ifade, anelik duygularını uyandırdı. Sevdi onu. Yavaşça adamın başını göğsüne çekti, ak karışmış siyah saçlarını okşadı. Kendini çağıran o büyük, önüne geleni alıp götüren dalgayı biraz geriye öteledi. Dağların yanına varmakla iş bitmiyordu ki, sert granit tepelerin aşılması gerekirdi. Uğuldayan vadilerde tekinsiz, vahşi Amazonlar yaşıyordu, onların eline düşmek vardı. Düşüp de kurtulmamak vardı. Kadın bunları adama anlattı ama sesini duyuramadı. Bu kadar basit bir gerçeğin adam tarafından bilinmemesine önce şaştı, zamanla şaştığına şaştı. Bir romanda okuyup aklında kalan, denizin sesini duymasını sağlayan, gitmesi gereken yönü gösteren Tao öğretisini birçok defa tekrarladı:

İnsan Yeryüzü’nün yollarını izler
Yeryüzü Gök’ün yolunu izler
Gök, Yol’un yolunu izler ve
Yol kendi yolunu izler.

Yok, ulaşamadı. Onu dağın eteğindeki köylerin güzelliğini seyretmeye çağırdı. “Bırak o savaşı, yollarınız farklı, o engin zirvelerin, sense kırların insanısın, savaşp da kazanılacak bir şey yok.” dedi. Adam hayretle, elinden amacı alınmış kahraman gibi baktı kadına. Savaşçı ile arasındaki o büyü-lü düelloyu karşısındakinin anlayabileceğini sanmıştı oysa. Çıplak bedenlerini güneşe serip, kızıl tанда tenlerini beraber yıkadıkları o büyük savaşı anlattı, yaralarını gösterdi. Ancak kadının, “Unut bunları, git yaşamı kırlarda yeniden var et.” demenin ötesinde söyleyeceği sözü yoktu. Topladığı çiçeği, olmayan rüzgârı anlatıp duruyordu. Başta, anlatacağı önemli bir şeyleri vardır düşüncesiyle onu dinlemişti. Hâlbuki boş konuşuyordu kadın. Oysa kendisini büyük bir savaş bekliyordu, yeniden o yatağa girilmeliydi. Daha da güçlenmişti, bu sefer kazanacaktı. Tedbirlerini almıştı. Sarı saçlı ile karşılaşacağı anı düşündü. Tüyleri diken diken oldu, nefes alamadı. Bir an durdu. Titreyen bedenini yatıştırmak için yeni başlayan yağmura baktı ve kadına, ilerideki kocaman bir ağacın kovuğuna sığınmayı önerdi.

Kadın arada bir gördüğü çiçekleri, yol kıvrımlarını, ufak tefek şeyleri adama göstermek için söze başlıyor, sonra onun bunlarla hiç ilgilenmediğini görüp susuyordu. Özellikle bu yolculuk için seçip başına bağladığı işlemeli örtüsü, şingirdayan eteği, süslü cepkeni, hepsi gözüne battı, anlamlarını yitirdi. Yavaş yavaş kendisi hakkında sessizliğe büründü. Sadece adamın anlattıklarına yanıt vermenin ötesine geçemez oldu. Bu ona hiç iyi gelmedi, eskiden hiç olmazsa kendi kendine konuşurdu, şimdi onu da yapamıyordu. Sustukça içindeki dalga büyüdü, var ettiğini söze dökerek yatıştırdığı fırtına zapt edilemez oldu. Rüzgârın ıslığı kulağını tırmalayıp acıyı büyütüyordu. Ayak tabanındaki jilet keskinliğinin

deki yaralara dayanabilmek için denizde olmanın düşünüyordu. Denizkızı değil, sadece bir su damlası olmaya razıydı.

Bir gün; adam ilerlemiş, kadın biraz çiçek toplamak, zihnini dinginleştirmek için geride kalmıştı. Sırtını bir ağaca verdi, dalların hışırtısını dinledi. Yapraktan süzülüp burnuna düşen damlayı aldı ve seyretti. Karıncaların sıralar halinde çimlerin arasında kayboluşuna baktı. Geride bırakmakta olduğu katı maddeden oluşan hayatın albenisine vuruldu. Mevsim sonbahar olmuştu bile. Toprağın sıcaklığını arkada bırakıp gidecek olmasına hayıflandı. Sonra alev alev yanan bacaklarını yayılarak akmakta olan ırmağa soktu. Derin bir nefes aldı, çimlere teslim etti kendini. Gözünü kamaştıran güneş ışınları çıkış bulamayıp bedeninde saklı kaldı. Gücü sızıyordu zemine. Adam kadının gelmesini bekledi, biraz oyalandı, onsuz devam etme düşüncesiyle yola baktı, çok ıssız görünüyordu gözüne. “Almamız gereken bunca mesafe varken yaptığı kaprise bak.” diye, söylene söylene geri geldi. Söylendiğine pişman oldu. Misket misali süzülen o kadın taş gibi kaskatıydı. Etrafa yayılmış eşyalarını topladı, ayağını kurulayıp çorabını, ayakkabısını giydirdi. Yerden kaldırıp yürümesine yardım etti ama onun muhtaç hali sezgilerini uyandırdı.

Böyle böyle yol aldılar. Adamın ikide bir çantasını kontrol etmesi, kadının dikkatini çekti. Sakın düşündüğüm şey olmasın diye telaşlandı. Biraz daha yanında kalmalıydı. Eğer gerçekten kalbini göğüs kafesinden söküp sırtına almışsa bu ağır bir yükü, çok da tehlikeliydi. Hele Amazonlara yakalanırsa hiç şansı yoktu. Savaşçının toprağına varmayı başarsa bile, zırhlı onunla sevişmek şöyle dursun, yüzüne bile bakmazdı. Kim kalpsiz birine karşı, çıplak beden, tanrıların gazabını göze alabilirdi ki! İlle sarı saçlıya gitmek istiyorsa,

yüreğini yerine koyduktan sonra gitmeliydi. Bu haliyle tırmanın ilk durağında yok olup gidecekti. Kadın kaygılar içinde yol ayrımını bir sonraki sapağa bıraktı.

Adam kadından kuşkulanmaya başladı. Denize gidiyorum demişti ama sapaktan da sapmamıştı. Ağaç kovuğunda kadının teninde dinlenirken bir an gözlerini yummuş, uyumak üzereyken kadının elini çantasının üstünde görmüştü. Çantanın askılarını sertçe kendine çekip ondan uzaklaşmıştı. Muhtemelen kadın kalbinin yerini öğrenmişti. Demek bunca zamandır niyeti onu çalmakmış. Oysa ne kadar da uysal ve narin görünüyordu. Baştan beri onu kandırıyormuş. Adam kızgınlıktan öte hayal kırıklığına uğradı. “Kadın değil mi?” diye söylendi. Kadının gün geçtikçe solan yüzü hepten korunmaya muhtaç görünüyordu. Boşuna değildi onu yolumdan saptırmaya çalışması, iyi ki kadına kulak vermemişti.

EV DEN AYRILIRKEN

Küçük arkadaşımı çağırmak için adını söylemek istedim ama dilimin ucundan bir türlü dökülemedi. Israrla dedim, yok, boğazım kurudu, çıkamadı. Yürüdüm ona doğru, küçük, sessiz adımlarla. Gözüm, bakmaya doyamadığım işlemeli bez pabuçlarımdaydı. Siyah kadife üzerindeki kırmızı, sarı, pembeli kelebek kanatları uçup gitmek için çırpınıyordu. Arkadaşım, onun da ayaklarında bez pabuçlar vardı. Ben ona yaklaştıkça değişti, değiştikçe ben yaklaştım, sonunda öyle tanıdık bir yüze dönüştü ki... Annemin yüzü? Nasıl olur! Hışırtı. Bir yaprak aheste aheste sürüklendi. Uyandım.

Rüya diyorum, ama yılların kokusu, küçük arkadaşımın yüzü, hatırlayamadığım ismi, sımsıkı sardı beni. Gözüm

kapalı, rüyanın kuyruğunu bırakmak istemedim. Taze nisan sabahının esintisi yüzümden geçip gidiyordu. Bahçede, oturduğum bambu koltuk da iradesini bahara teslim etmiş, kendiliğinden bir öne bir arkaya sallanıyordu. “Bu koca şehirde bir avuç toprağım var,” mırıldanışıma güldüm. Uyuklamamın arasında soğumuş çayımdan büyükçe bir yudum aldım. Buruk tadı dilimi kavurdu. Tabağın kenarında duran şekeri ağzıma attım. Sevdiğim tat damağıma yayıldı, içim ısındı. Battaniyeme biraz daha sarındım, koltuğuma biraz daha yapıştım.

Ansızın, saklandığım minik sokağımdan daha büyük bir araç, sokağı zorlayarak, egzoz kokusunu yaya yaya geçip gitti. Kasıldım. İğneler bedenimden geçip kendi yollarını aramaya başladılar. İçimden söyleniyordum, “Gidin de kamyoncuya saplanın.” Sözümü dinlediler mi nedir, vücudum hafifler gibi oldu. Yan yana dizilmiş kooperatif evlerinden sabah sesleri yükselmeye başlamıştı. Taşındığımdan beri oğlumla ikimizin kimsesizliğini, yabancılığını; incecik sarmalarıyla, unutulmayan aşure günleriyle, ev yapımı baklavalarıyla, sabah kahveleriyle unutturan komşularım güne başlıyordu. Gerindim. O an, kırmızı patlak çocukluk topum gözümün önünden, seke seke geçip gitti. İsimsiz arkadaşım da onun peşinden koşuyordu. Topun sesi bedenimi iyice gevşetti. Tekrar çayıma uzandım, ince belli bardağın soğumuşluğu sıcak çay özlemimi dile getirdi. Ilık bir düşünce, rüyaya devam et diyordu. Sorgulama duvarına gidip gelmekten, verdiğim kararın önüne arkasına bakmaktan, didiklemeden yorulmuştum. Neyse neydi! Kulak kabarttım, kırmızı topum başka sokaklarda sekmeye başlamıştı. Annemin sararmış yüzü belirdi, elimle görüntüyü iteledim, yok gitmiyordu. Gözümü yumup başımı salladım, açtığımda

kaybolmuştı. Topun sesiye artık duyulmuyordu. Bahçeme şaşarak baktım, sanki ilk defa görüyordum. Çiçeklerin her birini özenle inceledim, biri ötekinden farklıydı, biz... Oğlumla onları teker teker seçmiş, kendimize göre de dikmiştik. Aralarından çimler boy vermiş, sıkıştırılacak gibi görünüyordu. Şöyle oturup biçmek, düzeltmek lazımdı ya...

Geçen sene diktiğim nergislerim başlarını topraktan çıkartmış, tomurcuklanmaya başlamıştı bile. Mor sardunyaların yanında, sarı açmış kır papatyaları göz alıcıydı. Ömrüm boyu biriktirdiğim parayla bu evi alınca, bahçede “Toprağım! Toprağım!” diye yalın ayak koşturmuştum. Oğlum bu halimden utanarak eve kaçmıştı. Onun görüntüsü gözümün önüne gelince, sallanan koltuktan kalktım, sıcak bir çay almak için içeriye yöneldim. Girdiğimde, kendi yeşil mutfağım adeta saydamlaşmıştı. Onun yerine çocukluğun evindeki bitmez yazların yaşandığı veranda duruyordu. Büyükannem, dedem yer sofrasında fısıldayarak konuşuyorlardı. Altlarına nar desenli eski bordo halıyı sermişlerdi. Oynamaya doyamadığım beştaşımın sesleri bile havadaydı. Yanlarına yaklaşmak için salona adım attığımda, yazları gittiğimiz yayladaki siyah taşın arkasına geçiverdiler. Nehrin çağlayışı kulağımda, havadaki su zerreleri ellerime damlıyordu. Yüzlerinden anladım ki benim için kaygılanıyorlardı. Ne yapacağımı konuşuyorlardı. Kararımın doğru olması için dedem “Bismillah...” diyerek duaya başladı. Onlarla oturup konuşabilsem, içtikleri sütlü çayın, tandırdan yeni çıkmış ekmeğin tadına bakabilsem... Hele, büyükannemin dizine başımı koysam, saçlarımı örse...

Başka bir köşede; annemin yere dökülmüş saçları, “Doğru yaptın,” sözleriyle zamanda uçtu. Sararmış gözleri ise

gözlerime takılıydı. Bir yandan da, “Ölüm yolunda herkes yabancıdır... Korkma!” diyordu fısıltı halinde. Pencereden sabah güneşi kırılıyordu. İrkildim. “Umutsuz bir çaba, bunun benzeri yaşandı.” diye hırıldayan ses benden çıkıyordu. Nefes alamadım, kendimi dışarı attım.

Oğluma bunu yapamam. Onu ameliyathane kapılarında umut kırıntıları için bekletemem. Önünde kocaman bir hayat var, olmaz. Beni huzur içinde yolcu etmeli. Üçüncü evrenin sonu, ötesi yok. Bu iyimser bir bakış, dört de olabilir. Yok işte, yok, olabilirliği yoktu! Olmazdı! Kendime bunu yapamazdım.

Simsiyah bir zemin, hangi ameliyathanenin önüydü? Hacetepe’nin mi yoksa İbn-i Sina’nın mı? Çimlerin arasında durup bir an bunu düşündüm. Sonra yavaşça kendimi yere bıraktım. Bu siyah yer hangisininindi? Anılarımı yokluyorum, sıralanmış sandalyelerin birinde, bağdaş kurmuş bir kadının taş kesmiş yüzü belirliyor, yerdeki ayakkabısı zeminle öylesine tezattı ki... Bir öne bir arkaya gidip geldikçe, anlamadığım bir dille ağıt yakıyordu. Yüzünde nedense bir gözyaşı beklemiştim. Kimin hastası önce çıktı, ne oldu... Hatırlamıyorum. Sadece, anın ana bağlandığı, sonunun görünmediği bu zaman diliminde, bildiğim bütün dualarla Tanrı’ya yalvardığım aklımda kalmış. O da ancak bir his olarak, sonrası... Ameliyathaneden çıkan annem, önce yoğun bakıma alınmış, oradan da... Oysa eve dönmeyi ne çok istemişti. “Çıkartın beni,” deyip durmuştu. Neden çıkartmamıştık ki...

Annem gibi beyaz duvarların arasında solmayı bekleyemezdim. Hepten emin oldum kararımdan. Hafifledim. Üzerinde sabah serinliğini taşıyan yapraklar beni çağırınca

ikiletmedim. Eskisi gibi şişman olmasa da bedenimi yerden kaldırmam, dengemi tekrar bulmam kolay olmadı. Cebimdeki şekeri ağzıma atınca, gülümsedim. “Bu işin güzel tarafı, son on yıldır kullandığım sakarin artık hayatımda olmayacak,” avuntusuyla kendime moral verdim. Çıkardığım partiklerimi ayağıma geçirip vişne çiçeklerinin döküldüğü çimlere usulca bastım. Sabah güneşi yeni açmış elma ağacının dalındaydı. Çiçeğini kopardım. Sonbahardaki meyvesine büyük bir ihtimalle yetişemeyecektim. Bir tane daha koparıp ağzıma attım. Bu da ne? Gözlerimden akan tuz karışıyordu çiçek tadına. Kızıyorum gözyaşlarıma, “Armağan edilmiş bir günü mahvediyorsunuz.” diye. Son zamanlarda ağrısız, halim keyfim yerinde, ilaçsız kaç gün geçirmiştik ki! Günü yakalamışken yapmam gerekeni yapmalıydım. Eve girmem, evraklara göz atmam, benden sonrası için işleri kolaylaştırmam gerekiyordu. Kendime söz geçiremedim. Oğlumun birkaç gün önce ektiği menekşeler kendilerini toparlamış boy vermeye başlamıştı bile. Onlara bakmak varken... Çocuğuma bakmak varken...

“Hayıflanma, şükürler olsun oğlun üniversiteye geçen sene girdi, ya sınavı bu sene olsaydı.” Bu ses de nereden çıktı? Ben mi uydurdum, yoksa uzamış çimlerin arasından mutfağıma girmek için dizilmiş karınca sürüsü mü söyledi?

Karşı komşum bahçe kapısının önünden sesleniyor, “Ne o uyukluyor musun? Çilek çıkmış, reçel kaynattım, bol şekerli, sevdiğinden.” Elinde bir kâse, içeriye girdi. Karnı yerde sürünen kedi de onunla birlikte yavaşça süzüldü kapıdan. “Çay al kendine,” deyince, kalkıp ikimize de getirdi.

SUÇ

Odaya karanlık yavaş yavaş doluyor. Çelik gözlünün bakışları kendinden çok önce eve gelip yerleşti. Ne tarafa baksam o ürkütücü gözler... Her yerdeler. Hele nazarlığın üstündeki...

Salon ile mutfak arasında koşuşturuyorum. Sofrada bir şey eksik olmamalı. Ayaklarım birbirine dolandıkça beceriksizleşiyorum. Aynadan yansıyan gözlerimle karşılaşmamak için ışığı söndürüp mumlar yakıyorum. Gölgelerim duvarda hareket ettikçe anlık bir sevinç duyuyorum, yalnız değilim. Ne kadar zaman geçti Ahmet'ten başka insan görmeyeli? Ansızın; "Seni yeterince aşağıladığına inandığında öldürecek," diye mırıldanan gölgemin sesi duyuluyor. Dehşetle bunun bir öngörü değil gerçek olduğunu fark ediyorum. Bu arada elimden düşen tuzluk yerle bir oluyor.

İstemsiz gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. “Tuzluğun yokluğunu hemen fark edecek.” diye, duvardaki gölgelerime sesleniyorum. Hiçbiri yanıt vermiyor, çömelerek yerdeki kırıkları toplamaya başlıyorlar. Parmağımdan damlayan kan, önceki gecenin anılarını çağırıyor. Yüzüm dışında dayaktan morarmış çıplak bedenim banyonun soğuk zemininde büzüşmüş yatıyor. Ahmet’in iğrenerek bakan nefret dolu gözlerinin izi; göğüslerime, bacaklarıma, kasıklarıma yapışmış. Elinden gelse tecavüz edecek ama...

Ahmet’in bir ay önceki, “Neden, hem de onunla?” sorusuna, “Senin yetersizliğin,” yerine “Bilmiyorum.” deseydim ya da sussaydım olanları değiştirebilir miydim?

Sıcak bir dokunuş. Evet, onunla yattım, defalarca, hem de sabahlara kadar. Her içime girişinde bedenim arşa değdi. Vücudumun böyle bir yönü olduğunu, erkeğin ne olduğunu bilmezdim, o öğretti. Ben kadındım. Bunu da Ahmet’e söyledim. Her yokluğunda ona koştum dedim. Ne kadar da sıcaktı Sevgilinin elleri. İşte bunu söylemedim. Eller gerçek miydi yoksa soğuk zemindeki bedenimin halüsinasyonu muydu?

İçeride bunlar olurken, sonbahar yapraklarının arasından süzülen bir parça rüzgâr, on birinci katın sımsıkı kilitli penceresinden içeriye girmeyi başardı. Girdiği odanın havasından irkilerek genişledi, genişledikçe tavana asılı kaldı.

Zaman ilerledikçe kulağım tetikte. Oymalı koltukların, varaklı aynaların, kadife perdelerin doldurduğu evde kendimden kaçabilmenin yollarını arıyorum. Alıcısı sökülen televizyonu belki altıncı defadır siliyorum. Kaçış yok! O

gelmeden, morarmış bedenimi allayıp pullamam gerekiyor. Cehennem ateşi yanan yatak odasındaki aynanın karşısında, hiç darbe izi olmayan bembeyaz yüzüme allık sürüyorum. Beşinci defadır yamuk sürdüğüm ruj, kan lekesi ile kirlenmiş halının üzerine düşüyor. Güzel bulduğu yüzüme hiç vurmuyor, yüzüm ona ait.

Yatak örtüsünün arasına yerleşmiş çelik bakışlar ile karşılaşınca korkuyla titriyorum. Az kaldı, çok az kaldı, bitmeyecek bir gecenin başlangıcına. Üşüyorum.

Duvarda asılı duran gelinlikli resmim, çelik bakışlıyla birlikte dünyaya meydan okurcasına gülümsüyor. Bir yıl önceki o kız ben miyim? Okuduğum aşk romanlarındaki adam sandığım Ahmet'in beni banyoya sürükleyişi aklıma geliyor, oturduğum koltuktan sıçrayarak ellerimi ısırıyorum, paslı kan tadı damağımda. Gerçek olamaz bunlar, bu gece ne olacak, hele kırılan tuzluğu fark ederse... O kadar kuvvetli ki direnmenin anlamı yok. Sırf bir şeyler yapmak için banyoya giriyorum, gayri ihtiyari yaktığım ışıktan irkilip kaçıyorum. Anılardan kaçamıyorum; Ahmet'in çıplak bedenimi, siyah uzun saçlarımdan tutup banyoya sürükleyişi, üzerime işerken bir taraftan da, "Beni aldatırken bunu düşünseydin küçük sürtük." diye bağırışı kulaklarımdan gitmiyor. Keşke ben de bağırabilsem, belki tatmin olacak ama sadece sessiz gözyaşlarım akıyor. Sevgilinin yokluğundan beri tüm sesler boğazımda düğümlendi. Şöyle kuvvetli bir haykırış çıkabilse ağzımdan ama çıkmıyor.

Hata ettim desem belki bu işkence bitecek ama Sevgili, sen hata değildin ki... Sıcak ellerin gerçekten bir zamanlar bedenimde dolaştı mı? Fısıldayan sesin beni doruklara çıkardı

mı? Gerçek misin? Yek beden Tanrı'nın huzuruna çıkışımızı nasıl inkâr edebilirim...

Çelik gözlünün iktidarsızlığı ile kirlenen bedenim ateşinle yıkandığından beri asırlar değil sadece aylar mı geçti? Gittikçe soğuyan yüreğim sorularıma kayıtsız.

Henüz Sevgili ile tanışmamış olan fotoğraftaki gelinlikli kıza son defa bakıyorum, keşke o kız aşkı tanımasaydı diyorum, sonra keşkemi geri alıp senin tuzlu bedeninde geçirilmemiş her an için hayıflanıyorum.

Ne çok keşke...

Kapı... Anahtar sesi geliyor... Bitmeyecek olan bir geceye yeniden başlayamam düşüncesi aklımdan geçiyor.

Odanın buz kesen havasından korkan minik rüzgâr, on dokuz buçuk yaşındaki genç kadına veda etmek için yüzüne baktığında, onu tek başına bırakamayacağını anladı. Çırpınan yüreğine girip orada donup kaldı.

CEBİMDEKİ TAŞLAR

“En fazla rüzgârda savrulup giderim, onun ötesinde bir şey yok.” duygusu sesime dönüştü. Şaşırdım. Bu titrek, cılız ses bana mı ait? Ne demek istedim ki? Ne işim vardı bu kalabalıkta! Tenha bir yaz gecesinde, sırtımda çantam, kulağımda kulaklık, köprüye doğru yürümüyor muydum? Şimdi, ne oldu da pazaryerini andıran bu sokağın ortasına düştüm? İnsanlar oradan oraya koşturup duruyordu. İri kıyım bir adam omzuma çarpıp geçti, ters ters bakındım, dönüp bakmadı bile. Sanki yoktum. Nerede olduğumu çıkartmaya çalıştım ama her şey öylesine yabancı ki! Bu arada kaldırımda sürüklenen gazete parçası bir dala takılıp arkamda kaldı. Geri dönüp onu kurtarmak istedim. Sahi, kâğıdı ne zamandan beri izliyordum ki? Ayaklarım, ıslak ayakkabı-

mın içinde kayıp duruyordu. Yeni fark ettim. Yazlık, askılı, pembe elbisem yapış yapış olmuş; titredim. İçimden, birazdan gökkuşağı çıkar diye geçirdim. Gözlerim yerdeki sarı yapraklara takılıp kaldı. Afalladım! Bunlar da nereden çıktı? İmkânsız! Ayağım parmaklarımdan bihaberdi. Sürüklendiğim caddedeki yeşil banka baktım, bir de elbise-me, sonra ıslak yaprakların yapıştığı banka tekrar baktım. Duraksadım, insanlar yanımdan geçip gidiyordu. Köşedeki taş duvara sırtımı verdim, bacaklarım titredi. Cebimde sakladığım yazdan kalan bir avuç güneş ışınını bankın üzerine serptim, yetmedi. Kendi halime güldüm, başkaları da güldü ama beni görmüyor gibiydiler. Nereden bilsinler, ölüm anlaşmasının çoktan yürürlüğe girdiğini!

Bir dal parçasına takılan gazete kâğıdı; sağa sola savruldu, tutunmaya çalıştı, olmadı, daha da savruldu, derken son bir gayret taş duvara yapıştı. Rüzgâr bu karşı koyuşa gülümsedi. Onu kaygan kaldırımdaki bankın kenarında unutup gitti. Gazete sayfası yaz rüyasından uyandı, kendisini sarartan güneş çoktan veda etmişti ona. Şimdi ayaklar altındaydı. İşte küçük bir parçası koptu, bir bisikletin tekerleri altında sürüklenip gitti. Giden “On Altı” yazısının A harfi aklın derinliklerinde saklı olan Azize’yi alıp götürdü.

Biri kadını durdursun, biri beni duysun, ben o “A” harfinin içindeydim. Ay kocamandı. Tek başıma, uzun bir köprünün başındaydım. İşaretler bırakmıştım. Hâlâ bulabilir misiniz koyduklarımı, bilmiyorum? Yeşil sırt çantam, çantamın içindeki pembe rujum, okumaya yeni başladığım romanım on altıncı sayfasından kıvrılmış beni bekliyordu. Bir de CD çalarım. Bir şeyler dinliyordum. Sonra... Karanlık.

Yazdan, ta ilkyazdan beri cebimde sakladığım kumları da serpiştirdim banka. Biraz ısındı. Güneş ile birlikte minik bir kedi de ilişti yanıma. Siz de gelin oturun. Duyun beni. Konuşalım. Demin de söyledim ya izler bıraktığımı. Kemirdiğim tırnaklarım yerde duruyordu, görmediniz mi? Fosforlu, kızıl bir kalemle çevresini çizmiştim!

“Giden, ömrünün A’sındaki Azize.” diyordu gazete yazısı. Bir ay gecesini anlatan sayfadan kopan “Can” hecesi; kara yağız bir delikanlının, rengi solmuş paltosunun eteğine yapıştı, hızla oradan uzaklaşırken, geride kalanlara, anlatılan hikâyenin en can alıcısı olduğunu hatırlatmadan edemedi. Bu hangi kelimenin başlangıcı ya da sonuydu? Tek başına bir anlamı da olabilirdi. Şimdiden bunu söylemek kolay değil. Anlatılan daha kendi ruhunu bulamadı. Bu heceye duyulan yakınlık, sadece bir sezgi...

Fosforlu kalemin çizdiği noktadan biri elini uzatsa, tutar mıydım? Ben... Kocaman, uzun bir makasla durmadan kâğıtlar keserken uzansa, nasıl görebilirdim ki onu?

Yağlı bir hamburger kâğıdı; benim yaşlarımda, benim aksime kalın giyimli, başındaki bereden iki saç örgüsü sarkan kızın elinden savrulup kaldırımın kenarına yapıştı. Midem kalktı, bu sakın son yediğim hamburgerin kâğıdı olmasın? Dikkatle baktım, yoo, bu mavi, benimki kızıldı. Ağzımda belirgin bir tat yok, son yediğimden beri ne kadar zaman geçti? Yüz yıl? Yüz yıl çok uzun mu? Bilmiyorum. Tırnaklarıma bakıyorum, diş izleri yok, dümdüz, pembe ojeli. An-nem, “On sekizinden küçükler oje sürmez,” diyordu... Peki, ölebilirler mi?

Ağaçlara, kızılıyapraklara takıldı gözüm. Zaman bensiz nasıl ilerledi, beni neden geride bıraktı? Cebimden çıkardığım yeşil, sulu, kocaman elmadan bir ısırık aldım. Suları sıçradı. Yağmur... Yanaklarıma inen yağmur suyu... Her bir damla, peş peşe gelen sorularla: “Neden yaptın?” diye toprağa aktı. Topraksı sorulara yanıt veremeyecek kadar hemhal benimle...

Verecek bir yanıtlım yoktu. “Bilmiyorum.” dedim. Yerdeki yapraklar oradan oraya savruldu, hışırdadı ve dağılıp tekrar toparlandı. Mırıldandım: “Aslında... Öyle bir niyetim yoktu. Sadece...” Bir an derin bir sessizlik çöktü sokağa. Yağmur, yaprak, insan, ağaç dalı, bulut, ev, gökyüzü, kulak verdi bana. Cümlemin devamını getiremedim. Yarım kalan elmamı barışırılar umuduyla onlara uzattım. Hepsi bir ağızdan bağırdı: “Ama yaptın!” Korktum. Yüzlerini çevirdiler. Neden yapmıştım ki!

Bir neden sunabilsem beni kucaklayacaklar... Biliyorum. Çünkü... Çünkü çok yalnızdım, saçlarımı çok yolmuştum. İnce, uzun, siyah saçlarım tel tel kopuyordu. Öyle çok canım yandı ki! Yandıkça kopardım. Koptukça acıdı. Acı karanlık oldu, ruh kanat taktı, sonra gittim. Söylediklerim kabul görmedi, tekrar “Çünkü” dedim, yanıtlarım rüzgârın uğultusunda kara meleklere yem oldu.

Minik kedi, cılız bir sesle, “Kara melek şeytan mı?” dedi. Yanıt gelmeden, kocaman bir çizme gazeteden bir parçayı sürükleyip götürdü. Götürdüklerinin arasından “Kıydı” kelimesi, ağaç dalının budağına yapışıp bütün yeşilleri yasa boğdu.

“Yaş” sözcüğü; artık kaldırımın bir parçası olmak şöyle dursun, varlığı bile ortadan kalkmak üzere olan gazeteden son

anda kendini kurtardı. Ardından küçük bir çocuğun gözlüğünün çerçevesine yerleşti. Bu zamansız sürede hikâye her yana yayıldı. Öğrenenler “Vah” dediler, “Yazık” dediler.

Yazık kelimesinin harflerini saçıma papatya olarak taktım. Beyaz papatyalar, pembe elbisemin yerine vücudumu sardı. Sıcak... Üşümüyorum... Beyazlarıma sarıldım. Yoluk yoluk saçlarım artık acı vermiyordu. Bir ay gecesinde, sırtımı rüzgâra verdiğimi hatırladım. Köprüye doğru ilerliyordum, atlamak gibi bir niyetim de yoktu. Sadece yüksek bir yerde, geceyi yaşamak istemiştim. Sonra ne olduysa, içimdeki karanlığın yansıması, boğazın sularını yutuvermişti.

Bir ses, dönüp baktığımda beli bükülmüş bir kadın, zamana veda etmek için uzay limanını soruyordu. Başındaki örtüden ak saçları görünüyordu. Gözlerim, damarları çıkmış kuru ellerine takılıp kaldı. Gülümsedi; gözlerinden yıllar, yıllara takılı anılar, anılarda yüzen yüzler, yüzlerdeki gülümsemeler, gülümsemelerdeki gizler, gizlerdeki sesler, seslerdeki tınılar, tınılardaki anlamlar avucuma dökülüyordu.

“Ne çok!” dedim. İskeletimsi parmaklarıyla beyaz, bembeyaz olduğunu bildiğim yanağımı okşayarak, “Sen buruşuk bir ele sahip olma şansını yitirdin,” dedi. Başımı öne eğdim. Bütün bedeniyle banka yayılmış kedi, minik patilerini yalamaya başladı. Cılız güneş ışını sönmek üzereydi. “İşte!” diyen yaşlı kadın, gelen zamana binip gitti. İçim ürküntüyle doldu. Geride kalan çığlığımdan korkup bir çocukluk ilkbaharına saklandım. Faydası yoktu. Orada da yalnızdım. Ceplerimi karıştırdım, kirli kâğıt mendilden başka bir şey çıkmadı. En son annem öptüğünde, burnumu silmek için kullanmıştım. O, beni öptükten sonra, kocasını da öpmüş-

tü. İkisi birbirine sarıldığında, saydamlaşıp yok olmuştum adeta. Varlığımı gene unutmuşlardı. Sanki başı okşanan küçük bir kediydim.

“Seni kimse istemiyor, hiç kimse! Hele onlar, HİÇ!” diyen sesim, saç diplerimi yakmıştı. Daha fazla saçımı yolmak istemiyordum. İçimdeki kızgınlığı bastırmak için çantamı aldığım gibi yola çıkmıştım.

Ben köprünün üstündeyken, hangi ifrit, büyükannemin, “Bir can borcum var, onu da teslim ederim...” sözünü kulağıma, hele sıcak bir yaz gecesinde fısıldamıştı? Kıskaç rüzgâr bunu bana neden getirmişti?

Sol ayağımı öne atmadan önce, kulaklığımı çıkartıp sırt çantama koymuştum. Doğum günü hediyem olan albümü, CD çalarımın çıkarmış, özenle kabına yerleştirmiştım. Kutunun üzerinde, defalarca baktığım, her bir ayrıntısını gözüm kapalı bildiğim, yaşlı, hasta adamın yatağına tünemiş şeytanın testeremsi kuyruğu aniden boynuma doğru uzanıverince, nefes alamaz olmuştum. Kapağın üzerindeki De Falla yazısı, göz alıcı farların altında parlayıp sönüyordu. Şeytanın elindeki keman, aklımda kalan müziğin tınısını büyütmüş, büyütmüş, koca bir dalga haline getirmişti. Her şey sürükleniyordu. Koca bir girdap... Hele piyanonun kemana teselli vermeyip, sürekli bahaneler üretmesi, dayanılır gibi değildi, öbür ayağımı da boşluğa uzatıvermiştim...

Çakıl taşları, annemin sıcaklığındaki taşlar dökülmüştü cebimden. Bir ip, gümüş bir ip gerekiyormuş bedeni bağlamak için. Hayret... Gidilebiliyormuş.

AY GECESİ

Uyku ile uyanıklık arasında asılı duruyorum. Vücudum bana yasak. Ne kadar zaman oldu ona dokunmayalı? Peki ya gidene? Eskiden, çok eskiden bir şeydim. Bir adım vardı. Giden, o adı da alıp götürdü. Gittiğinden beri, rüyalarım da her gece sesleniyor. Dönüp baktığımda, uzun bir yolun başında, sırtında yeşil çantası, omzunda zamandan çalınmış birkaç öpücükle yürüyüp gidiyor. Bu öpücükleri ona gönderebilmek için kaç tane daha karanlık savaşa girip, kızıl miğfer giymem gerekiyor? Kaç canavarın kanında yeniden, yeniden boğulmalıyım? Kaç defa kendi damarımı ince telle kesip, kandan kâbusları beslemeliyim?

Silkinip uyanıyorum. Geceliğim sıırıslıklam tenime yapışmış. Gecenin sıcaklığında tüylerim diken diken. Korkuyorum

ışığı açmaktan, gerek var mı? Odamdaki ay ışığı tedirgin bu tekinsiz geceden, soruyor: “Elimi tutar mısın?” Tutunuyorum yatağın başlığına. Diğer elim ritmini kaybetmiş kalbimde. Kapat gözlerini. Hayır, her yer kan gölü. Hansel ve Gratel kemirilmiş tırnak izini çoktan kaybetti. Giden gitti yasıyla. Dinmeyen müziğe “Kapat!” diye haykırıyorum.

Sıcak bir Bodrum akşamı... Sessiz geceye, denizin sesi karışıyordu. Gün boyu susmayan çekirgeler nihayet uykuya dalmıştı. Elimdeki viski bardağını doldurup, yarısından fazlası bitmiş şişeyi sehpanın üstüne koydum. Cam yüzeyden yansıyan gözlerim bana ait değildi sanki, uzak ve düşmanca bakıyordu. Üç günlük kirli sakalımı sıvazladım. Avuçlarım yapış yapış, şortuma sildim. Yorgun ve bitkindim ama kanepeye uzanamayacak kadar da huzursuzdum. Balkona çıkıp korkuluğa dayandım. Kulağım arada bir duyulan ve çabucak sünen gecenin seslerinde, gözümse tam karşımdaki kapalı kapıdaydı.

Bu üçüncü gün. Kapandığı mekân kadar kapalıydı. Ne doğru düzgün yemek yiyor ne de benimle konuşuyordu. Artık bir şeyler yapmalıydım. Gece gündüze karışmıştı. İrkildim. Sertçe açtığı kapının önüne dikilmiş, “Kapat şu kahrolası müziği!” diye haykırdı. Gözüne kan çökmüştü. Yapmamam gerektiğini bildiğim halde ona doğru bir adım attım. Eliyle hayır derken, kapıyı çarpıp kapattı. Dilimin ucuna gelen hangi müzik sorusu, onun odasına kadar gitmiş olmalıydı ki, tekrar kapıyı açtı. “Şu kahrolası şeytanın çalgısından söz ediyorum!” diye, pembe terliğinin tekini saçlarındaki dikenlerle birlikte bana doğru fırlattı.

Ay ışığının altında, aynadan kendime bakıyorum. Bu sıcak yaz gecesinde hayaletler oynuyor, kovmak için başımı sal-

lıyorum. Aynadaki küçük kızım, uzun siyah saçlarımı fırçalamayı bırakıyor ve gözümün ta içine bakıyor. Soruyor, “Benimkiler de böyle uzayacaklar mı anne?” Yanaklarını okşuyorum. Gülümsüyor. Sonra da parmaklarına bir tutamı dolayıp göğsüme yaslıyor başını. Çocuğumun kokusu. Elimi başına götürüyorum. Birdenbire omzunda öpücük izi kaybolup gidiyor. Derin bir boşluk. Var gücümle aynaya yumruklar indiriyorum. Kırılan her bir parça kişiliğimi bölüp kendine saklıyor.

Dikkat kesiliyorum.

Adım adım yaklaşıyor. Bir, iki, üç... Derken yedinci adım. Duraksayıp geri dönüyor. Tekrar ileri-geri, on altıncı adım... Ellerim arkamda saklı, beyaz keten örtülü yatağıma oturuyorum. Ayağımda tek bir terlik. Diğeri zamana karışıyor. Ayak sesleri duruyor. Kulak kabartıyorum. Şimdi içeriye girecek, evet... Yaklaşıyor, yaklaşıyor. Tak, tak, tak. Fırlıyorum yataktan, kapının önünde burun buruna geliyoruz. Yeşil gözlerinde birikmiş kırgınlıklar, kırgınlıkları oluşturan yanıtsız sorular, her bir sorunun arkasındaki yanlış anlaşılmalara, kayıp bir ruh için konuşulmamış sessiz anılar var. İfade-sindeki ağırlık dayanılır gibi değil, var gücümle onu sehpaye itip, beni çağıran saydam geceye koşuyorum.

Gene tekinsiz bir gece, bu gecelerin kaçıncısı... Camın kestiği yerden akan kanı durdurmak içimden gelmiyordu. Bambu kol-tuğa oturdum. Hemen peşine takılırsam dellendir diye korktum, zaman tanımak için “altmışa kadar say, sonra çıkarsın,” diyordum kendi kendime. İstanbul’dan Aktur’a geldiğimizde, bu sene daha farklı olacak, kaybını kabul edip kendi yaşamımıza devam edebiliriz diye düşünmüştüm. Neden böyle düşündü-

ğüme dair mantıklı bir nedenim yoktu. Benim gözümde hep küçük olan kızın yokluğundan beri yüzünde oluşan ifadede bir değişim olmamıştı. Ölüm haberini aldığında yüzüne yerleşen dehşet ve inanmazlık önce gözlerine, kaşlarına, ilerleyen zamanla birlikte tenine, sonra öpmeye doyamadığım dudaklarına, şimdiyse ruhumun eşi dediğim ruhuna siniyordu. Onu hepten ele geçirirse, o zaman ne olacaktı? Bütün bunlar sadece sezgi. Yaşamımda hep bu sezgiye tutunarak ilerlemedim mi? Geçmiş i unutup yeniden hayata uzanmam başka nasıl açıklanabilirdi? Yıllar önce, Güneydoğu'daki uzun askerlikten dönüp de yaşamın kıyısında kaybolmak üzereyken ikisini fark etmemi sağlayan bu sezgi değil miydi? Küçüğün siyah gözlerini gördüğümde, yıllarca içimde biriktirdiğim sevgimi ona aktarmıştım. Ama onu anlayamadım. Hep küçücük bir kızdı, ne zaman büyü müştü? Güvendiğim sezgim beni terk mi etmişti yoksa uyarıları görmeyecek kadar mutluluk sarhoşu muydum? Şeytan kıskanır, ebediyete kadar sadık kalacağı yeminine, niye benim için istisna yaratsın ki! Bu temel gerçeği nasıl unuttum!

Artık konuşmuyoruz, sadece dile dökülmemiş sözlerle birbirimizi suçluyoruz. Dahası o görmeyen gözlerle bana bakıyordu acının su yüzüne çıkmadığı zamanlarda, ben ise yerden kaldırmadığım gözlerimle şeytanın izini sürüyordum. Hele, buz kesmiş dudağına uzandığımda, soğuk elleri yüreğimi tırmalardı.

Ayağı kalktım. elli sekiz, elli dokuz, altmış.” Arkasından gitme zamanıydı. Son yudum içkim boğazımı yaktı.

Anıların avına çıkıyorum. Kızımın köşe bucaklarda bıraktığı kırıntıları topluyorum. Kurtlar uluyor gece boyunca, ayın olgun ışığında binlerce kurt, avcının gölgesinde acı acı uluyor. Gidene mi yoksa kalana mı dertleniyorlar? Kim bilebi-

lir? Ölüm anlaşmasının bana düşen payına boyun eğmem gerekiyor, bunu biliyorum.

Dün, rüya zamanında; siyah giyimli, siyah saçlarını siyah bir bantla tutturmuş, elindeki işlemeli geniş şapkasını sallayan İspanyol, “Quebonitosojostienes...” diye, deliye dönen gitarına kendi cinnetini katarak şarkısını söylüyordu. İşte orada sevgili kızım, gölgeni bırakmışsın. Kitap vardı elinde. Ne okuduğunu görmek için çabaladım ama “Kayıp” kelimesi kapaktan süzülerek, sigara izmaritleri ile dolu zemine aktı gitti. Sen de zaten gözlerimi kaldırdığımda yok olmuştun. Yokluğundan beri, düşlerimde, ben sana uzanamadan çekip gitmiyor muydun ki buna şaşayım! Ama rüya zamanındaydım. Geriye, uyanıklık öncesi; süngerimsi, çürümüş bir duygu kaldı, o kadar.

Beyaz gecede uzaktan gölgesini gördüm, bitmez görünen merdivenleri bitirip sahile inmek üzereydi. İçimden geçen, “O da atlar mı?” düşüncesine karşın, “Sıcak Ege suları, kimseyi boğazın soğuk suları gibi yutmaz,” diyorum ama adımlarım hipten hızlandı. Her yanı saran çiçek kokularının farkındaydım, hızımı kesmeden avucuma aldığım bir tanesini ezip kokusunu içime çektim. Dağlardaki uzun gecelerde, elimde silah, kurşun sesleri arasında geçen gençliğime verdiğim “Yaşanan ana değer ver...” sözünü yeniden hatırladım.

Hayatımın bölünmüş parçaları ters düz, uyumsuzca üst üste diziliyor. Yapboz tahtasına bir türlü oturtamıyorum. Çabalıyorum, parçaları elime aldıkça, jilet keskinliğiyle tenime batıyor. Bu nasıl bir yol, gerçek kırılıyor. Gördüğüm; küçük, minik bir çekicin, buzdan kalıpları kırdığı; ama kırıanı göremiyorum.

Adımlarım, onun sakinleştğini görünce yavaşladı. Bir geceyi daha atlatmıştık. Kayalara oturmuş, denize doğru bir şeyler söylüyordu. Ak karışmış uzun siyah saçları suya değdi degecekti.

Ayın parladığı sıcak deniz suyuna ayaklarımı sokuyorum. Kesik tabanlarım alev içinde. İrkilerek bakıyorum, ne zaman geldim buraya, ayakkabılarım nerede? En son çekmece-leri karıştırıyordum, diplerde bir yerde kızımın pembe oje-leri duruyordu. Kocama, “On altı yıl boyunca anne idim, hangi ifrit, hangi tekinsiz varlık bunu elimden aldı?” diye haykırdığımı hatırlıyorum.

Elimi omzuna koyup yanına oturdum. Başını çevirmeden, çatallaşmış sesiyle, “Bak kızım geri döndü.” dedi. Önce anlama-dım, sonra ayağında oynaşan, bugüne kadar bu sulara hiç rastlamadığım parlak gümüş rengi bir balık gördüm, ikimize bakıyordu.



“Ve ona, defalarca sorduğum soruyu tekrar sordum: Kuyruğun nerede bitiyor, gövden nerede başlıyor veya gövden nerede bitiyor, kuyruğun nerede başlıyor? Sorumla birlikte simsiyah kuyruğunu bir iki defa gönlümün kıyısında dolandırdı, ardından her zamanki cevabını verdi. Beni böyle varsayımlarla açıklayamazsın, ben bir bütünüm.”

Sofya Kurban ikinci öykü kitabında küçük anlara odaklanıyor. Küçük kırılma anlarına. Bir telefon görüşmesi, bir bardak sabah çayı, arabada dinlenen bir şarkı süresi gibi küçük anlara... Usta bir ressamın bir iki fırça darbesiyle resimde yaptığını sade bir dille öyküde yapıyor Kurban. Okuyucu, ufak ipuçlarıyla kahramanların dünyasına kolayca giriyor ve ardışık öykülerle bu kez aynı anın diğer kahramanlarının izini sürmeye devam ediyor.

Öykülerin bir kısmında kahramanlar uzuv kaybından sakatlığa doğru giden yolda ilerliyor. Belli belirsiz jestler, bakışlar ve sözlerle birbirimizi “sakat”lıyor olabilir miyiz? Sofya Kurban’ın kitabındaki meselelerinden biri de bu. Galiba bu meselede çoğumuz topallıyoruz.



ayizi kitap



ISBN: 978-605-22770-0-3

